

Poština plačana v gotovini.

CVETJE

z vrto^v sv. Frančiška

Letnik LVII – December 1940 – Številka 12.

Vsebinska 12. št.: Kazalo. — Dete, daj nam mir 355. — Živimo s Cerkvijo 356. — Krščanska družina 358. — Jakobov Jezušček 360. — Brezmadežna 363. — Kdor si naročnik, preberi! 365. — Frančiškanski apostolat 366. — Še ena prezrta stoletnica 368. — P. Benigen Snój - zlatomašnik 370. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine... 371. — Rojstvo Gospodovo 372. — Frančiškova mladina 374. — Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah 374. — S. Marija Celina od Darovanja 375. — Ob 100-letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja 377. — Razgled po svetu 379. — Pax et bonum 382. — In naj molijo za mrtve... na platnicah.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravnništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

D e c e m b e r

1	N		1. adventna (izseljenska) n.	16	P	Čm.	S. Evzebij šk. in muč.
			B. Anton Bonf. sp.	17	T		Od dneva
2	P	Čm. PO.	Serafinske verne duše	18	S		KV. Od dneva
3	T		S. Frančišek Ksav. sp.	19	Č		Od dneva
4	S		S. Peter Krizolog, Barbara	20	P		KV. Od dneva
5	Č	Čm.	B. Nikolaj Tavelič, Saba	21	S		KV. S. Tomaž apostol
6	P		S. Nikolaj šk.	22	N		4. adventna nedelja
7	S		Vig., S. Ambrozij šk., c. uč.	23	P		B. Nikolaj Faktor sp.
8	N	VO. PO.	2. adventna ned. Brezmad. spoč. M. D., zav. seraf. r.	24	T		Sveti večer, od dneva
9	P	PO.	B. Elizabeta in Delfina d.	25	S	VO. PO.	Božič — Gospodovo rojstvo
10	T		B. Peter Slenski sp.	26	Č		S. Štefan prvi muč.
11	S		B. Hugolin sp.	27	P		S. Janez sp. in evang.
12	Č	PO.	Najdba sv. Frančiška	28	S		Nedolžni otročiči
13	P		S. Lucija dev. in muč.	29	N		Nedelja v božični osmini
14	S		B. Konrad in Bartol sp.	30	P		S. Tomaž šk. in muč.
15	N	PO.	3. adventna nedelja Osmina brez. spočetja	31	T		B. Marjeta in Matija dev. S. Silvester pap. Tebe Boga hvallmo!

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek.

Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z. neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

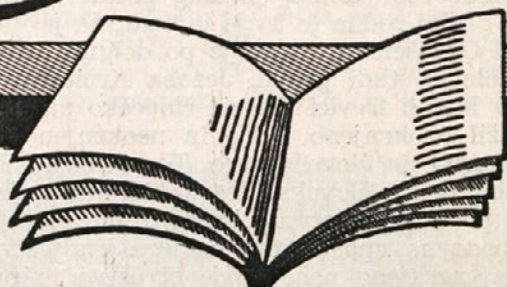
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-XII.
December

M. š.:

DETE, DAJ NAM MIR!

*Tiho kapájo na jaslice svete
káplje iz voska.*

*Vse je pristrčno: Marija in Dete,
štálica ozka.*

*Pastirji pojêjo, angeli zlati,
stvarstvo vesoljno.*

*V hlevčku in zunaj pred vrati na trati
prôšenj je polno.*

*Le še Ti, brat, in Ti, sestra, se sklôni,
prôsi in môli:*

*»O Jezus, na sveto noč mir poklôni
bratom tam doli...«*

Živimo s Cerkvijo!

Prenekatero zlata vredno misel najde človek v Davidovih psalmih. Tako n. pr. v začetku 88. psalma berem: »Usmiljenje božje bom povelečeval vekomaj.« Pač res! Komaj je Bog preklel zemljo in napovedal Adamu, da mu bo odslej rodila le trnje in osat, že je v obilnosti svojega usmiljenja obljubil Odrešenika, ki ga je po dolgih, hrepenenja in pričakovanja polnih stoletjih tudi poslal, Jezusa Kristusa, svojega edinega Sina. Le-ta si je v Mariji Devici privzel človeško naravo in tako v sebi v eno osebo združil neokrnjeno božjo in neokrnjeno človeško naravo, združil v sebi božanstvo in človečanstvo. To združenje božje in človeške narave v eno osebo Boga - človeka, Jezusa Kristusa, je temelj, je podlaga, ki je na njo postavljena sprava med padlim človeštvom in Bogom, ki na njej sloni ponovna vpostavitvev božjega kraljestva v dušah, podlaga, ki je na njej zgrajeno naše božje otroštvo in pravica do nebes.

Temu velikemu dogodku — prihodu Odrešenika — je sveta Cerkev posvetila dobršen del cerkvenega leta, ki se po glavnem prazniku Božiču imenuje božična doba. Začenja se štiri nedelje pred praznikom in nosi za to razdobje ime advent. **Advent je čas priprave na Gospodov prihod.** Zdaj seveda ne več na njegov telesni prihod med nas, kot pred tisoč devet sto in več leti, ampak na njegov milostni prihod v naše duše. Božič nam je in nam mora biti dan popolnega zedinjenja z Bogom, združenja z njim po milosti zakramentov, ki po njih Jezus - Bog zopet in zopet k nam prihaja, se v nas skrivnostno rodi in v nas ter z nami resnično živi. Kdor pa hoče živeti s Kristusom in v njem, mora biti čist. Očiščuje nas pa pokora. Zato je advent čas pokore. S prerokom Izaijem in s svetim Janezom Krstnikom nam sveta Cerkev kliče: »Spremenite svoje mišljenje, delajte pokoro, zakaj približalo se je nebeško kraljestvo. Pripravite pot Gospodovo, izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib naj se zniža; in kar je krivo, naj bo ravno, in kar je hrapavo, naj bo gladka pot (Lk 3, 4—5).

Posebno vlogo pri učlovečenju božjega Sina je imela njegova Mati, Devica Marija. Zato ji sveta Cerkev v adventnem času skazuje posebno čast. Ne samo, da je vprav v advent postavila njen najlepši praznik — Brezmadežno Spočetje — —, vsako jutro se ob zori služijo svete maše — zornice njej v čast. Kakor se namreč pred soncem pokaže na vzhodu zarja, tako je pred vzhodom duhovnega sonca — Jezusa Kristusa — prišla na svet Marija, ki je spočela od Svetega duha in postala Mati božja.

Zadnjih sedem dni pred Božičem skuša sveta Cerkev v svojih vernih otrocih vzbuditi še prav posebno hrepenenje po Zveličarju. V sedmih velikih antifonah ali spevih, ki niso nič drugega, ko izliv vročega hrepenenja po Odrešeniku, iskrene prošnje po rešitvi, moli: »O Modrost, ki si izšla iz ust Najvišjega, ki segaš od kraja do kraja ter krepko in sladko vse urejaš: pridi in nas uči pota razumnosti! — — — O Gospod in Voditelj Izraelove hiše, ki si se Mojzesu prikazal v gorečem grmu in mu na Sinaju dal zapovedi: pridi in nas s povzdignjeno roko reši! — — — O Korenina Jesejeva, ki si v znamenje ljudstvom in bodo pred teboj kralji umolknili in te narodi molili: pridi in nas reši, nikar več ne odlašaj! — — — O Ključ Davidov in žezlo Izraelove hiše, ki odpreš in nihče ne zapre, zapreš in nihče ne odpre: pridi in reši iz ječe jetnika, ki sedi v temi in smrtni senci! — — — O Vzhajajoči, svit večne luči

in sonce pravice: pridi in razsvetli te, ki sede v temi in smrtni senci!
 — — — O Kralj narodov in vogelni kamen, ki vežeš dve strani: pridi
 in človeka, ki si ga iz prsti naredil, reši! — — — O Emanuel — Bog
 z nami — naš Kralj in Zakonodavec, pričakovanje narodov in njih Re-
 šitelj: pridi in nas reši, Gospod, naš Bog!»

Dan pred Božičem, na sveti večer, ali kakor ponekod pravijo, na
 sveti post, nam sveta Cerkev takoj zjutraj napoveduje podrobnejši čas
 Odrešenikovega prihoda: »Leta po ustvarjenju sveta, ko je Bog v za-
 četku ustvaril nebo in zemljo 5199.;... po potopu 2957.;... po Abra-
 hamovem rojstvu 2015.;... po Mojzesu in izhodu izraelskega ljudstva
 iz Egipta 1510.;... po maziljenju Davida za kralja 1032.:... v 65-let-

V
E
S
E
L

B
O
Ž
I
Č

sotrudnikom in naročnikom.

nem tednu po prerokbi Danijelovi;... v 194. olimpiadi;... v 752. letu
 po ustanovitvi mesta Rima;... v 42. letu vladavine Oktavijana Avgusta,
 ko je na vesoljnem svetu vladal mir;... v šesti dobi sveta — — —
 je bil Jezus Kristus, večni Bog in večnega Očeta Sin, ki je hotel s svo-
 jim usmiljenim prihodom svet posvetiti, od spočetja po Svetem Duhu
 po preteku devetih mesecev v Betlehemu v Judeji iz Marije Device
 rojen kot človek.« V začetku svete maše pa nam radostno oznanja:
 »Danes boste spoznali, da bo prišel Gospod, in vas bo rešil, in jutri
 boste videli njegovo slavo.« Isto misel ponavlja tudi v dnevnih molitvah:
 »Jutri bo prišel, pojdite mu naproti govoreč: Začetnik vsega, Močni Bog,
 Gospod, Knez miru!... Očistite se danes in bodite pripravljeni, zakaj
 jutri boste videli veličastvo božje. Očistite se, sinovi izraelski, zakaj
 jutri bo prišel Gospod, ki vas bo rešil.« V dnevnih prošnjah pa Cerkev
 moli: O Bog, ki nas vsako leto razveseljuješ s pričakovanjem našega
 odrešenja: daj, da bomo tvojega edinorojenega Sina, ki ga kot Odre-
 šenika veseli sprejemamo, brez strahu zagledali tudi kot prihajajočega
 sodnika.

Rojstvo Gospoda našega Jezusa Kristusa po človeški naravi . . . Božič je velik in vesel praznik, saj spominja na rojstvo Kneza miru, ki se po njem »resnica in zvestoba srečujeta, pravica in mir poljubljata« (Ps 84, 11). V najstarejši dobi krščanstva ni bilo posebnega praznika Odrešenikovega rojstva. V četrtem stoletju pa so v Rimu začeli obhajati Gospodovo rojstvo 25. decembra, najbrž zato, da so poganski praznik tega dne, praznik rojstva nezmagljivega sonca pokristjanili. Prehod h krščanskemu pomenu praznika je bil kaj naraven, saj je Kristus sonce pravičnosti in ob njegovem rojstvu je ljudstvo, ki je hodilo v temi, zagledalo »veliko luč«. Iz Rima se je praznovanje Božiča razširilo po vsej Cerkvi.

Sveta Cerkev začenja Božič z veselim vzklikom: Kristus se nam je rodil, pridite, molimo! Da, storimo to, zakaj »razodela se je milost Boga, našega Odrešenika, ki nas uči, da se odpovejmo brezbožnosti in posvetnim željam, da pravično in pobožno živimo kot izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela.«

Posebnost božičnega praznika je, da se ta dan služijo tri svete maše: polnočnica, zorna maša in velika maša. Vsebina službe božje pri polnočnici: Rodil se je Kristus, ki je luč sveta. Cerkev se tega veseli in vzklika: »Veselite se nebesa in raduj se zemlja pred obličjem Gospodovim, zakaj prišel je.« Prišel je, da moremo priti k njemu, kar je lepo izraženo v poobhajilni molitvi: Daj nam, prosimo, Gospod, naš Bog, da z vrednim življenjem zaslužimo priti v družbo njega, ki se praznovanja njegovega rojstva veselimo, Jezusa Kristusa, našega Gospoda.

Pri zorni maši prihaja do izraza misel: Kristus, Čudoviti, Bog, Knez miru, Oče prihodnjega veka je sonce, ki je pregnalo temo greha: Gospod, naj nas božična novost te daritve vedno prenavlja, zaradi njega, čigar čudovito rojstvo je odpravilo nekdanje stanje človeštva.

Polnočnica se imenuje tudi angelska maša, ker se v evangeliju bere, kako so angeli oznanili Jezusovo rojstvo; zorna maša pa se imenuje tudi pastirska maša — ker evangelij poroča o prihodu pastirjev k jaslicam. Tretjo sveto mašo pa bi mogli poimenovati kraljevsko sveto mašo. V njej je Novorojeni označen kot tisti, ki je »na njegovih ramah vladarstvo, kot tisti, ki so njegova nebesa in zemlja, zemeljski krog in vse, kar ga napolnjuje, ter sta pravica in sodba opora njegovega prestola.«

Po predpisih judovske postave je moral biti vsak novorojenec osmi dan obrezan. Pri tem je dobil tudi ime. Sin božji na ta predpis ni bil vezan, a ponižal se je, nam v vzgled, in se mu podvrgel. Osmi dan je bil obrezan in dali so mu ime Jezus, ime, ki je čez vsa imena, da se v njem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.

Slava Bogu na višavah!

P. HUGO:

Krščanska družina

Oče.

Oče! Ne le kot možu, ampak tudi kot očetu, ti imam nekaj med štirimi očmi povedati. Kajne, večkrat si že bral v posmrtnici za kakim očetom: Z njim je družina zgubila skrbnega reditelja! Ali: Bil je skrben oče svojim otrokom, vse je k dobremu kruhu spravil! Če si bil na to pozoren, si si morebiti zaželel podobnega lepega spričevala po smrti.

Gotovo, da je to spričevalo častno za rajnega očeta. A jaz bi ti želel še častnejše.

Dober rednik biti svojim otrokom, jih k dobremu kruhu spraviti, je ena izmed dolžnosti, ki jih nalaga vzorno očetovstvo. Marsikateri oče niti te dolžnosti ne pozna. Misli, če sploh kaj misli, da je zadosti, če otrokom da življenje, drugače se ne briga zanje. Kar zasluži, zapije. Poleg otrok mora žena še njegga rediti, če je tako nespametna seveda. Takega očeta je kajpada lahko sram pred vsemi »očeti« v gozdu. Kajti ti skrbe pa še »požrtvovalno« za svoj zarod, da ga spravijo na noge in peruti.

Druga, mnogo važnejša in imenitnejša dolžnost človeškega očetovstva je dobra, vsestranska vzgoja otrok. Vsestranska pravim, ne samo taka, da si bodo lažje svoj kruh služili, ampak predvsem taka, da bodo svoj zadnji cilj dosegli, kateremu morajo vse časne reči služiti. Biti skrben reditelj svojih otrok, jih spraviti k dobremu kruhu, je ideal materialističnega očeta. Jim dati lepo krščansko vzgojo, to mora biti ideal krščanskega očeta. Jasno je, da ta ideal vključuje onega, to je, krščanski oče mora biti dober reditelj svojih otrok, jih skušati spraviti h kar najboljšemu kruhu, a predvsem mora gledati, da bodo njegovi otroci pošteni ljudje in dobri kristjani. Najlepše spričevalo v posmrtnici za krščanskim očetom bi tedaj bilo: Skrben oče svojim otrokom je bil, vse je spravil k dobremu kruhu in kar je največ, z besedo in zgledom jih je v krščanskem duhu vzgajal in vzgojil.

Oče, tako spričevalo bi ti jaz želel. Taka odlična spričevala pa so seveda sad truda in napora, pa naj bo že na tem ali na onem polju. Ne straši se ga! Odgovornost je prevelika, posledice preusodne, če bi to svojo prvo dolžnost zanemaril. Kar bi ti zamudil pri otrocih, bi ne mogel nihče več tako popraviti, da bi se prav nič ne poznalo. Kajti vzgojne dote, ki jo je oče dolžan dati svojim otrokom, ne more nikdo enakovredno nadomestiti. Je namreč z vzgojo otrok nekaj podobnega, kot s setvijo in sajenjem. Kmetje in vrtnarji dobro vedo, da ima vsako sejanje in sajenje svoj čas, ki sicer ni čisto matematično določen, a ne preveč raztegljiv. Kar se izven tega časa spravi v zemljo, navadno ne rata.

Da, nekaj sličnega je z vzgojo otrok. Kar sta oče in mati pozabila zavleči v dehteče gredice svojih otrok, to bo nova setev po pozeblini ali toči ali kaki drugi uimi, ki je le slab nadomestek za uničeno. Vzgojitelji po raznih zavodih in šolah imajo glede tega bogate skušnje. A tisti, ki na to svojo dolžnost v družinskem krogu največkrat pozabi, je oče. On vzgojo otrok najrajši materi prepusti. Šele ko so tako odrasli, da mati zlasti fantov ne more več krotiti, z močno roko poseže vmes, ki morda ni prazna. Pa prav to se pravi prepozno sejati in saditi, brez upa na dobro letino vzgojnih sadov.

Zato, oče, kar nič se ne otesaj te dolžnosti, saj gre vendar za časno in večno usodo tistih, ki so kri od tvoje krvi, katera ti mora biti prav tako pri srcu, kot tvoja lastna. Začni igrati vlogo sovzgojitelja z materjo pravočasno. Kdaj je pravi čas za tvoj nastop, je prav za prav težko natančno povedati. A prav gotovo ne šele takrat, kot tisti mislijo, ki pravijo: Saj otrok še ne razume! O, otrokove zvedave oči že dolgo prej, preden razumejo, zbirajo gradivo za svoje spoznanje. Zato se tudi njegovih čutov, ki razumni duši, bi dejal, dobavljajo surovine, ne sme zalagati s kvarnim materialom.

Dokler je ta živa človeška rast še vsa materina, toliko časa je prav, da jo njej prepuščaš. Saj moške roke so prenerodne in predrvene, da bi

se dosti z njo ukvarjale. Samo na to pazi, da ne boš kakega kravala delal ob tej nežni, občutljivi rasti, ker ji lahko škoduješ. Pa toliko ljubezni imej do žene - matere, da boš ob nedeljah in praznikih zjutraj čuval spečega otroka, da bo ona lahko šla k sv. maši. Tožbe žena - mater, da možje - očetje niti v tem slučaju nočejo čuvati otrok, pričajo, da pri takih možeh - očetih termometer vzajemne zakonske pomoči nizko stoji.

Takim očetom bi bilo treba nekoliko ameriške šole. Tam je navada, da ob nedeljah, ko gredo starši z otroki na sprehod, najmlajšega, ki ga nožice še ne neso, oče nosi v naročju, ali pelje z vozičkom, ne mati. Edino prav! Vsaj ob nedeljah naj se pokaže, da je otrok tudi očetov, ne samo materin, če že med tednom ni mogoče, ko očeta reditelja večinoma ni doma. Da bi se ta navada tudi pri nas vpeljala, bi se malo pomišljal svetovati. Kajti potem bi se otroci ob nedeljah često z barko domov vozili iz gostilen, kar bi bilo nevarno zanje. Navsezgodaj ob nedeljah so pa tudi naši možje očetje še vsi trezni. Vsaj takrat naj tedaj malo popazijo na svoje otroke, dokler se mati ne vrne iz cerkve.

Ko bo pa otrok začel zbirati prve besede za svoj besednjak, tedaj oče, se pa le podvizaj, da prideš takoj na drugo mesto. Kajti prvo mesto je v normalnih razmerah nesporno rezervirano mami, šele drugo atu. Ne daj, da bi otrok šele po mami spoznal, kdo prav za prav si ti. Ko otrok še samo nazorne dokaze ljubezni razume, smehljajoč obraz, ljubkovanje in podobno, si že prizadevaj, da si nakloniš njegovo srce in zaupanje, kar bo za nadaljno uspešno vzgojo velikega pomena. Ako ga boš rad vzel v naročje, ko prideš z dela in skušal z njim otrok postati, bo za spremembo rad zapuščal materino naročje in se tebi ovil okrog vratu.

Nedolgo tega mi je neka dobra duša tole pripovedovala o svojem sorodniku, mladem očetu, katerega princ prestolonaslednik je ravno poskušal prve negotove korake po tej solzni dolini: Silno ga ima rad. Komaj čaka, da pride z dela domov, takoj ga prevzame od matere in postane zopet otrok z njim. Vse tegobe in težave pozabi, ko se igra z njim. Kaj posestvo, hiša, denar, zagotavlja, to božje stvarjenje, ki je živo, to je pravo premoženje. Oče s takim pojmom o otroku si bo gotovo vse prizadel, ga tako vzgojiti, da ga bo tudi odraslega lahko vesel in ponosen nanj.

Oče, kaj pa ko bi si ti zaenkrat tega svojega sovrstnika za zgled vzel. S takim pojmovanjem otroka in s takim ravnanjem z njim se mu boš zgodaj v srce usedel na desnico matere. Vsa tvoja nadaljna vzgoja bo postavljena na edino pravi temelj domače vzgoje, na temelj medsebojne ljubezni staršev do otrok in otrok do staršev. In prav za prav je to edina človeka vredna vzgoja. Vsaka druga vzgoja je več ali manj dresura, umerjena bolj po živali kot po človeku, zlasti če se vrši v znamenju šibe.

ENID DINNIS — K. R.:

Jakobov Jezušček

Na dan pred Razglašenjem Gospodovim je stari gospod Jakob kot navadno popoldne prilezel iz hiše. Na vso moč je bil potrt. Klementovo pismo ga bilo razočaralo, čeprav je bila v pismu priložena poštna nakaznica, ki jo je bila gospa Polona pravkar namesto njega vnovčila — ne

brez zle slutnje, zakaj staremu očku z denarjem v žepu bi se utegnilo kaj pripetiti, pred čimer je bil stari očka brez ficka obvarovan.

Gospod Jakob se je sam dobro zavedal nevarnosti. Denar je seveda namenil svetemu Antonu, toda glodala ga je želja, da bi šel pit na svetnikovo zdravje. Privlačna sila »Belega medveda« — da ne omenimo »Vola« — je delovala na cesti med ovinkom, do koder se je prišlo od Polone, in cesto, kjer je stala cerkev. Še nikoli prej ni bil mik tako močan, saj je preteklo že precej časa, odkar je imel gospod Jakob kaj sredstev v žepu. A še en dan je bil na razpolago. Mladi Klement se utegne jutri prikazati z dobro vestjo in ga odpeljati s seboj, kjer bo videl Jezuščka, ki se mu bo nasmehnil tudi letos. Da, bo se nasmehnil, če bo šlo vse dobro — če bo sv. Anton prejel desetak v svojo skrinjico.

Naključilo se je, da je bil tisti dan, ko je župnik povabil Klementa, naj ga spremi in si z njim ogleda izredno lep primer cerkvenega stavbarstva v nekem predmestju na drugi strani mesta. Klement je ves vesel sprejel ponudbo, kajti naključje je hotelo, da je bila to prav tista cerkev, kamor hodi gospod Jakob, prav blizu njegovega novega doma. Morda se mu bo nudila prilika, da ga obiše in ga nekoliko razveseli.

Tako se je zgodilo, da sta se Klement in njegov župnik znašla na široki in prometni cesti, od katere se je cepila ulica, kjer je stala cerkev, ki so jo hodili ogledovat ljudje milje daleč.

Nenadno je Klement zagledal znano postavo. »Glej no, saj to je stari gospod Jakob,« je vzkliknil. »On nama bo pokazal pot. Gotovo gre v cerkev molit.«

Tedajci pa se je zazdelo, kot da gre stari gospod, o katerem je bil govor, kam drugam. Zakolobacil je bil v drugo smer in zastrmel v vrata »Belega medveda«, gostilno vabljivega videza. Počasi se je pomikal proti njej. Klementu je začelo srce trepetati. Spomnil se je desetaka za tobak in se zbal, da ni s tem povzročil staremu možu skušnjave. Duhovnik ga ni bil ugledal. Zdaj se je pomešal med množico pešcev.

Pospešila sta korak, toda ko sta šla mimo »Belega medveda«, gospoda Jakoba ni bilo nikjer. Verjetno je zavil v gostilno tisti čas, ko je bil za trenutek izginil. Toda Klement ni maral omenjati to duhovniku. Morebiti se je motil in utegnil bi škodovati dobremu imenu starega moža.

Samo molil je, da naj ni preostalo od desetaka za tobak toliko, da bi se mogel Jakob upijaniti.

Nista več dolgo hodila, da sta prispela do cilja.

»Morda bova našla gospoda Jakoba v cerkvi,« je rekel Klement poln nade.

»Mogoče,« je oni zelo suho odvrnil.

Potrebovala sta precej časa, da sta si ogledala cerkev, veličastno stavbo s številnimi kapelami in s številnim zidnim okrasjem in kipi. Gospoda Jakoba ni bilo nikjer videti. Duhovnika je pretreslo do mozga. Vse je bilo prirejeno s tako odličnim okusom. Klementove misli pa so se ves čas vračale k staremu Jakobu. Molil je, da bi ga našel doma, varnega in treznega! Tudi je molil, da bi gospod Jakob ne stopil v cerkev — česar se je bilo resno bati —, ko se bo vračal domov, in se duhovnikovemu hladnemu očesu predstavil v stanju, ki ga bo gotovo spravil v sramoto.

Ne dolgo za tem se je zgodilo prav to, česar se je bil Klement bal. Vrata na koncu cerkve so se odprla in Jakob je vstopil. Vstopil je majavega in negotovega koraka. Suknja mu je bila blatna. Klementu je ostala samo še molitev, da bi ga duhovnik ne opazil.

Starček se je obrnil proti južni ladji, kjer je stal kip, ki si ga še nista bila ogledala. Kajpak je to moral biti sv. Anton. Onadva sta stala na nasprotni strani cerkve. Duhovnik je govoril o mozaikih. Nenadoma je pripomnil: »Saj res, nisva še videla, kakšnega svetega Antona imajo. Gotovo je kaj nenavadnega.«

»Videl sem ga od daleč,« je rekel Klement. »Kolikor sem mogel videti, je bil sv. Anton. Toda ne vem — bil je brez Deteta,« je naglo pristavil. Prav nič ni želel, da bi duhovnik šel gledat sv. Antona.

»To se sliši čudno,« je hlastno dejal duhovnik in zavil povprek proti južni ladji. Klement je izmolil gorečo molitvico, ko sta prečkala glavno ladjo: Naj zro iz tabernaklja na opotekajočega se starčka ljubeznive, odpuščajoče oči...

Do južne ladje sta dospela ravno na mestu, kjer je stal kip prislonjen k stolpu. Ko sta se tako približala, sta pred sabo uzrla od strani obraz moža, ki je klečal pred soho. Obraz mu je bil umazan in se v tem pogledu skladal z blatno postavo, ki je nanjo padala luč zaobljubljenih sveč. Gospod Jakob je bil videti omamljen. Oči mu niso bile uprte v kip, marveč na veliko leseno skrinjico, kjer je sv. Anton zbiral denar od svojih častilcev za reveže. Laskajočo se špranjo je zakrival pred pogledom neki predmet. Le-ta je tako popolnoma pritegnil nase pozornost gospoda Jakoba, da se niti malo ni zanimal za novodošla, ki sta se ustavila za njim in iztegnila vratove, da bi videla, kaj naj bi bilo, kar oni tako motri.

Bila je voščena podoba Deteta z razprostrtimi rokami. Plapolajoča luč sveč se je poigravala na malem svetlem voščnem obrazu. Ni bilo dvoma, da je to pogrešani Jezušček. Stari Jakob je nekaj glasno govoril. Takole je molil:

»Vedel sem, da me sv. Anton ne bo pustil na cedilu. Toda samo malo je manjkalo, Gospod Bog vsemogočni. Izza pepelnice sem držal zaobljubo, bilo je pa na smrt težko ogniti se »Belemu medvedu«. Moral sem iti čez cesto, preden sem prišel do »Vola«; zakaj zašel sem že med vrata »Belega medveda«, pa sem spet prišel ven — hvala Bogu; zdaj pa nisem smel mimo »Vola«, potem ko sem povohal »Belega medveda«, zato sem šel čez cesto in tedaj se je zgodila nesreča. Hoteli so, da bi šel v bolnišnico, jaz pa sem rekel, da mi ni nič. Zdaj je spet vse prav in Ti

se mi smehljaš. Nekoč prej si se mi tudi smehljajal, ko sem se zdržal celo leto. Vedel sem, da se mi boš nasmehnil. Toda malo je manjkalo. Tukaj imam desetak za sv. Antona, Ti pa ležiš tam, kamor sem ga hotel vreči.«

Starček se je oprijel za klečalnik, se sklonil čezenj in iztegnil desnico. Nekaj je pádlo iz tresoče se roke v roko malega Jezusa. Bil je novec. Tik na to je Klementov spremljevalec skočil naprej in ujel blatnega moža v roke, ko je težko omahnil na stran.

Z neskončno nežnostjo in spoštovanjem je duhovnik položil nezavestnega moža na klop.

»Spraviti ga moramo na voz,« je dejal. Obraz mu je bil prav tako bel kot obraz moža, ki ga je varoval. »Glej, na tilniku ima grdo rano. Moral je treščiti ob tla.«

Gospod Jakob je odprl oči: »Malo je manjkalo,« je zamrmral, »malo je manjkalo« — odsev božansko sladkega smehljaja se mu je spreletal po obrazu — »toda »Volu« sem se le ognil in sv. Anton me ni pustil na cedilu.«

Peljala sta ga domov h gospej Poloni in poslala po zdravnika. Ta je izjavil, da gre v glavnem za pretres, kar pa je pri visoki bolnikovi starosti dovolj, da privede do usodnih posledic. Starček bo živel le še dan ali dva.

Ko sta šla k Jakobovemu župniku povedat, da stavec prosi za zadnjo popotnico, se je obenem razjasnila skrivnost, kako se je pogrešana podoba božjega Deteta prikazala na dan.

Tamkajšnji župnik je obrazložil skrivnost kar moč preprosto. Dobre sestre so bile prosile za dovoljenje, da ga podare rajši cerkvi, kjer se je baje kipu sv. Antona pripetila nezgoda. Očividno so svoj prijazni namen izpeljale, ni pa bilo jasno, ali so poslale kip po kakem nerodnežu, ki je prinesel darilo naravnost svetniku, ali pa je prejemnik hotel poskusiti, kako bi se podala voščena podoba poleg marmornate, in jo je potem pustil ležati na skrinjici za milodare, še ne odločen, ali naj bi je rajši spravil na kak »varen kraj«. Zadnja možnost se je zdela verjetnejša.

»Ko se je luč igrala na njej, se je zdelo, kot da se smehlja,« je nekoliko obotavljaje rekel Klement. Čutil je na sebi župnikov sum, da je pripisoval prikazen pogrešanega Deteta čudežnemu posredovanju sv. Antona.

»Smehljajal se je pa le,« je dejal.

(Konec)

F. Z.:

B r e z m a d e ž n a

Kača je Evo zapeljala: kakor bogova bosta. Prva žena se ni mogla otresti misli: kakor bogova. In je jedla od sadu spoznanja in k temu pogovorila tudi Adama. Sledila je strašna kazen. Izgnana sta bila iz raja onadva in z njima vsi Evini otroci v dolino solz. O, grešna Eva, ko bi vedela, kaj nam je prinesla tvoja nečimrna misel, ko bi vedela za vse gorje in solze, ki so tekle in bodo še tekle zaradi tvojega greha po licih izgnancev, bi gotovo ne iztegnila roke po prepovedanemu sadu.

*»To greha vsakega je grozna kletev,
da zlo in zla je neprestana žetev.«*

In ta žetev je bila obilna. Če bi vse prelite solze postale reka, bi bila ta reka velika in grenka od gorja. Ne iščimo vzroka zla tam, kjer ga še nihče ni našel! Tudi ne dvomimo nad božjo pravičnostjo! Jeza, zavist, sovraštvo, prepiri, vojske, napuh, pohotnost, skopost, pomanjkanje ljubezni, vse to je posledica izvirnega greha, ki nam je vzel voljo do naravnega, voljo do večnosti in nas vkoval v težke verige ter nas privezal na zemljo, da se naš duh le s težavo dviga k Bogu.

E. Raffener:

Kraljica reda Manjših bratov

bolj pa smo srečni ob misli, da Ti, Brezmadežna, ne pozabljaš na nas, da nas dvigaš iz teh strašnih nižav greha, kjer je doma prekletstvo, trpljenje in žalost, bolezen in smrt, in nam kažeš pot v življenje milosti, kjer je trpljenje uživanje, žalost veselje.

Naše življenje je podobno čolničku sredi razburkanega morja. Valovi strasti butajo vanj, ga premetavajo sem in tja, včasih popolnoma zakrijejo in že ga hočejo pogoltniti. Trepetamo v tem razdivjanem viharju, vijemo roke v obupu ali pa se mu predajamo z neko hladnostjo in prezirrom, oči imamo obrnjene v valove, rešitve ne pričakujemo in je morda niti ne maramo. Oči kvišku! Tudi nad razburkanim morjem sveti zvezda, ki jih je že toliko rešila pred brodolomom. Ta zvezda je Brezmadežna, ki nikoli ne zatone, katere ne zagrnejo temni oblaki. Ona nam sveti vedno, v zvezdnati noči in v noči brez zvezd, Ona nam kaže varno pot med čermi zemeljskega življenja.

Samo ena je bila izvzeta od izvirnega greha: Marija. Nje izvirni greh ni privezal na zemljo, niti za trenutek ni padla na njeno dušo njegov senca. Vsa čista, lepa in brezmadežna je izšla iz Stvarnikovih rok in je taka ostala do zadnjega diha. Sicer je čutila težo zemeljskega življenja in še nedoumljivo velika je bila ta teža, a tega življenja ni ljubila nikoli; trpela je, a trpljenje je ni zanašalo od Boga, kakor nas uboge, ampak jo je še bolj priklopalo k Njemu. Nižave življenja, v katere se mi tako radi pogrezamo, so ji bile neznane.

»Vsa si lepa, o Marija, in madeža izvirnega greha ni na Tebi.« Tako si lepa, da naše misli strmijo nad Tvojo lepoto, da se naše utrujene oči proseče ozirajo v Tvoj deviški obraz, da naša razbičana srca trepetajo v svetem spoštovanju in občudovanju, tako si lepa, Brezmadežna, da naše duše jokajo od veselja strmeč nad Tvojo čistostjo. Kako smo srečni ob misli, da si Ti naša Gospa in milostna Mati, naša čista in brezmadežna sestra, najlepši cvet med človeškimi otroki. Še

Kdor si naročnik, preberi!

S pričujočo številko končavamo 57. letnik našega Cvetja. Vsakdo ve, da je Cvetje najstarejši slovenski mesečnik. Veliko lepega je doživel, pa tudi skozi mnogo težav je moral preriti. Celó begunec je bil med svetovno vojno, ko je moral bežati pred italijanskimi kanoni. Bog ve, kako dobro Cvetju še nikdar ni šlo. Ali smem povedati, zakaj ne? Zato, ker smo vsi uredniki preveč obzirni, tretjeredniki pa premalo zavedni in odločni za svojo stvar. Oho! To je pa velik in hud očitek! Res velik in hud, pa popolnoma resničen! Pridem večkrat v faro, kjer je po 50, ponekod 100 in še več sto tretjerednikov, a prihaja v župnijo samo kakih pet izvodov Cvetja. Ali res ni mogoče, da bi dobili v vsaki fari eno odločno osebo, ki bi šla na delo za Cvetje, za naše tretjeredno glasilo? Jaz tega ne verjamem! Pa tudi razumeti ne morem, da bi ravno tretjeredniki morali biti najbolj cincasti in cagavi! Letos moramo vsi zopet prijeti za delo, da naše Cvetje ne ovne.

Radi nesrečne draginje je prišlo Cvetje v veliko zadrego in nikakor ne moremo več shajati s 15 dinarji naročnine. Sicer je pa bil naš list do zdaj najbolj poceni med vsemi drugimi. Za letos smo primorani tudi mi naročnino zvišati in sicer za TRI DINARJE. NAROČNINA CVETJA BO TOREJ OD ZDAJ NAPREJ 18 DINARJEV. Prepričani smo, da bodo vsi naročniki razumeli in da radi tega povišanja naročnine ne bomo nobenega naročnika izgubili. Kateri pa morete, pri naročnini malo namknite. So nekateri dobri naročniki, ki redno plačujejo po 20, nekateri celo 25 dinarjev naročnine. Kateri morete, priložite še malo za našo novo tiskarno!

Kakšno bo Cvetje v novem letu? Predvsem bo dobilo novo zunanjo obleko. Mlad umetnik nam je naslikal nove platnice. Boste že videli, kakšne bodo!

Vsebina prihodnjega letnika bo prav zanimiva. Obdržali bomo pesem na prvi strani. Naš dosedanji pesnik p. Krizostom je z drugim delom zelo zaposlen, zato smo poiskali novo mlado moč, ki mu je pesniška žila še mladeniško prožna. Že v tej številki imate eno pesem od našega novega pesnika.

P. Tarzicij nas bo navajal, kako živimo s Cerkvijo. Vsak mesec bo obdelal vse glavne praznike. P. Tarzicij piše globoko in jasno in vsakdo z veseljem bere njegove stvari.

Naš glavni sotrudnik p. Hugo bo nadaljeval po smernicah katoliške akcije članke o družini. Zabelil jih bo z ocvirki, ki jih zna samo on scvreti. Isti pisatelj p. Hugo bo v prihodnjem letniku Cvetja objavljal naše verske narodne običaje in navade. Tretjeredniki naj bodo tisti, ki bodo te navade narodu ohranili ali jih naj vsaj zbero, da se ohranijo na papirju! Nadalje bo pisal še naprej »Razgled po svetu«. Pa še to in ono ima deloma v zalogi, deloma pa bo po potrebi še napisal.

Akademik K. R. nam bo za letnik 1941. Cvetja oskrbel moderni življenjepis sv. Frančiška Asiškega, ki ga je spisal švicarski tretjerednik Wirtz. Življenjepis bo obravnaval našega očeta sv. Frančiška kot patrona katoliške akcije. Iz vse knjige odseva misel: Ali bo katoliška akcija Frančiškova ali je pa sploh ne bo!

P. Angelik bo letos skončal Apostolat sv. Frančiška in bo skrbel za poročila zavarovalnega odseka III. reda Pax et bonum.

P. Salezij in **p. Anastaz** bosta skrbela za priložnostne članke, da bo v listu dovolj pestrosti in raznolike.

Fr. Bruno nam bo v vsaki številki predstavil serafinskega mesečnega vzornika.

G. Janez Kocmur bo v prihodnjem letniku skončal življenjepis sestre Celine.

P. Stanislav bo tudi še za naprej poročal o naših sestrah Marijinih misijonarkah.

Urednik bo skrbel za tretjeredno berivo, poročal bo vestno o sestankih voditeljev in kako se gibljejo tretjeredne skupščine. Napolnil bo kotiček Frančiškove mladine, kjer mu bo pomagal F. Z. iz Maribora. Obdržal bo tudi kotiček »In naj molijo za mrtve...« Potrudili se bomo, da bo Cvetje kar mogoče zanimivo. Vsi na delo za lastno glasilo!

Urednik.

Dr. P. HILARIN FELDER, O. M. Cap. — ATOM:

Frančiškanski apostolat

(Nadaljevanje)

Tako poroča očividec Jordan iz Džana, da je Frančišek na redovnem kapitlju leta 1221. pridigal o izreku psalma: »Hvaljen bodi Gospod, moj Bog, ki uči moje roke za boj« s tem namenom, da bi tisoče zbranih bratov navdušil za krepost in da naj bi svetu dajali dober zgled. Tudi ob priliki generalnega kapitlja vseh bratov celega sveta pusti, da preprost brat pridiga o izreku, vzetem iz vrstice nekega psalma. Nek učenjak pa zbor čisto preprosto opominja: »Veliko smo obljubili, večje nam je Bog obljubil, spolnujemo te in hrepenimo po onih. Kratko je veselje, kazni pa večna, majhno je trpljenje, neskončna pa slava. Mnogo je poklicanih, malo pa izvoljenih, vse pa čaka povračilo.« Na praznik Marijinega Vnebovzvetja leta 1222. je napovedal Frančišek v Bolonji razdelitev pridige: »Angeli, ljudje, hudiči.« Govoril je o tem zato, da bi odpravil sovraštvo in pripravil pot za mirovna pogajanja med sovražno razporeženim meščanstvom. Pri tem pa ni prav nič uporabljal izumetničenih in iskanih ločitev.

Kolikor bolj pa se je frančiškanska spokorna pridiga raztegnila na vse vrste nramnega, verskega in cerkvenega polja, toliko tesneje se je naslonila na tedaj običajni način pridiganja. Kljub temu pa je ponajveč celo tedaj še ohranila pečat preprostosti, naravnega in ljudskega načina, ko je znanstven način pridiganja že skoro splošno prišel do veljave. Rogerij Bacon biča »porfirijanske« (izumetničene) pridigarje na tak način, da je iz njega razvidno, da so on in še marsikateri krogi iz njegovega reda imeli veliko umevanje in še večje navdušenje za pravo ljudsko govorništvo.

Celo oni frančiškani, ki so stali preveč pod vplivom šolskega govorniškega načina, so uporabljali mnogo bolj ljudski način in so imeli zato tudi neprimerno večji vpliv na ljudske množice, kakor dominikani in drugi pridigarji. Posebno brat Bertold iz Regensburga je znal izkoristiti šolsko učenost, ne da bi škodoval pravi govorniški umetnosti. Pripovedel je cerkveno ljudsko govorništvo do najvišjega razcveta in tako je, kakor pravi Bacon, z večjim uspehom deloval kakor vsi drugi frančiškani in dominikani skupaj.

Kakor razporedba pridige, tako je bil način podajanja pri svetem Frančišku v najboljšem smislu ljudski. Znano nam je, da je šel pridigati

kot božji pevec, z glasnim in čistim glasom je prepeval viteške pesmi na čast dobroti Najvišjega. Ljubezen do Boga in navdušenje za Boga sta bila duševno ozračje, v katerem je svetnik stalno živel, in iz katerega je črpal svoje govore. Nепrekinjeno življenje pred Bogom in neprestano premišljevanje božjih reči sta povzročila, da je lahko brez daljšega premišljevanja držal najbolj navdušujoče govore. Neposredna priprava nanje se zdi, da bi mu bila bolj v oviro kakor v korist. Če se je sem ter tja na kak govor skrbno pripravil, se je zgodilo, da je vse pozabil in se trenutno ni mogel več znati. Priznal je tedaj pred zbranim ljudstvom, da se je dolgo pripravljaj za pridigo, da pa kljub temu nič več ne ve. Če nato ni mogel najti besede, kar se je parkrat zgodilo, tedaj je odpustil ljudi s svojim blagoslovom in njegov blagoslov in svetnikova ponižnost sta bila najučinkovitejša pridiga, ki bi jo bil mogel držati. Navadno pa se je zgodilo, da je po priznanju lastne nezmožnosti prišel nadenj duh božji. Ne da bi se dalje brigal za pridigo, ki jo je imel preje v mislih, je začel brez priprave s toliko govorniško silo pridigati, da so bili vsi poslušalci napolnjeni z občudovanjem.

Najmanj se je mogel sprijazniti s tem, da bi po tedanji navadi prednašal tuje pridige. Le enkrat, ko bi moral govoriti pred Honorijem III. in papeškim dvorom, so ga pripravili do tega, da se je na izust naučil pridigo, ki mu jo je bil po vseh umetniških pravilih sestavil kardinal Hugolin. Ko pa je mož božji s tem nenavajenim orodjem nastopil, mu je odpovedal spomin. Hitro odločen odpre svoj brevir in naleti na besede psalmista: »Ves dan me pokriva sramota mojega obraza« in ta izrek obračajoč na navzoče prelate, jim je pokazal, kako so oni obličje Cerkve in kako morajo radi tega služiti Cerkvi v čast, ne pa v sramoto; kako strašno je pohujšanje in kako težka je odgovornost slabih prelatov in kako morajo vernikom svetiti v vsaki čednosti. Govoril pa je o teh rečeh s toliko globokostjo, izurjenostjo in gotovostjo, da so bili visoki gospodje enako začudeni, kakor ganjeni.

Ravno zato, ker je bil Frančišek najtesneje združen z Bogom in je živel zgolj le za njegove namene, je nastopal pred najbolj izbranim in najštevilnejšim poslušalstvom s toliko gotovostjo in zaupanjem, kakor da bi občeval s svojim najbolj zaupnim prijateljem. Največje ljudske množice je obvladal tako popolnoma, kakor bi bile en sam mož, in eni sami osebi je pridigal s toliko gorečnostjo, kakor da bi imel pred seboj množico več tisoč glav.

Kakor hitro je začel govoriti, se je njegovo notranje navdušenje pokazalo tudi v vsej njegovi zunanosti. Tomaž Čelanski ga s par potezami takole opisuje: »Bil je mož z izredno govorniško silo, njegovo obličje je žarelo od radosti, izraz njegovega obraza je bil poln dobrote, njegov govor krotak, goreč in umerjen, njegov glas mogočen, sladek, jasen in blagoglasen... Kristus, moč in modrost je njegovemu glasu dal moč in silo.« Njegova beseda je bila po pričevanju treh tovarišev in serafinskega učenika kakor žar ognja, ki je svetil v globočino src in je svoj ogenj prenesel na poslušalce. Nehote se je čutilo, da ne govori po človeškem načinu govorništva, ampak po božjem navodilu in navdihu.

Vsak naročnik naj gotovo prebere, kar piše urednik na strani 365.

Ne pozabite! Naročnina Cvetja za leto 1941. stane 18 dinarjev.

Ali boš poslal kak novoleten dar za našo tiskarno?

Še ena prezrta stoletnica

Konec.

V Baltimoru je knez Galicin, zdaj Mr. Schmid, najprej obiskal škofa Carolla, do katerega je imel priporočilna pisma in ki ga je z očarujočo ljubeznjivostjo sprejel. Nato se je malo po Ameriki razgledal. Ko se je vrnil v Baltimore, je stopil pred škofa kot duhovski kandidat. Z veseljem ga je sprejel in ga poslal v svoje bogoslovno semenišče St. Sulpice. Po nekako treh letih bogoslovnega študija ga je 18. marca 1795 posvetil. Baje je bil on prvi ameriški novomašnik domačega pridelka.

Vneto se je nato posvetil dušnemu pastirstvu po Marylandu in obrobni državi Unije. Mestoma mu je škof poveril kako kočljivo zadevo v poravnavo, kakršnih je imel v tistih pionirskih dneh čez glavo. Izkazal se je, da ni zastoj sin diplomata. Veliko dušnih bojev pa mu je prizadela skladnja njegovega konvertitskega verskega idealizma z dejanskim stanjem, kakršnega je vsepovsod opažal. V deželo je drl iz Evrope veletok priseljencev, domala vsi z eno željo, čim prej obogateti in se vrniti v domovino. Prvo je zlato, Bog lahko čaka, to je bil njihov vzor. V tem materialističnem toku se kar ni mogel znajti.

Naravnost odrešilna je bila zanj ponudba nekega bogatega irskega vojnega veterana Mr. McGuir-a, ki ga je povabil s seboj v takrat še vse divje Alleghany-sko gorovje in hribovje, kjer si je kupil razsežna posestva, postavil svoj dom in živel samo lovu. Kot vernemu katoličanu mu je le enega manjkalo, cerkve, da bi mogel zadoščevati svojim verskim dolžnostim. To naj bi mu omogočil naš Rev. Schmid, oz. zdaj amerikaniziran Rev. Smith. Ponudil mu je 400 ameriških oralov zemlje kot osnovni kapital za bodoči katoliški misijon. Prav kot bi mu v srcu bral skrito željo. Kajti njegov vzor je bil ustanoviti in voditi kako skoz in skoz krščansko občino, kakršno je bilo treba še ustanoviti. Ko je tudi škof na to ponudbo pristal, jo je sprejel.

Takoj je začel nabirati pionirje za novo naselbino. A sami dobri, radikalni katoličani so bili potrjeni zanj, čeprav so bili prav tako radikalno ubogi. Z majhno zbrano in izbrano četo se je poleti 1799 podal na pot proti cilju, večinoma peš. Ko so si po mnogih težavah utrli in izsekali pot na sedanje loretske višave, ki so bile takrat še brez imena in določili, da bo ondi središče nove naselbine in novega misijona, se je najprej oglasila pesem sekir in žag za — cerkvico. Ker je bila iz hlodov, je bila kmalu gotova. A misijonar je odložil njen blagoslov na sv. noč. Pred polnočnico jo je blagoslovil. Ko je zadonela v njej prva, trikrat sladka svetonočna glorijska in se razlila v gozdno tišino, je glasen jok ginjenja nadomeščal orkester.

Cerkvica in misijonar ob njej sta bila magnet za nove priseljence, ki niso hoteli Boga za mamona zamenjati. Sledeče leto je naselbina štela že 40 družin. Vedno večje jase so se kazale v okoliških šumah, ker se je gozd moral umikati hišicam, lazom, njivam, vrtovom, pašnikom in travnikom. Da bi se pa kak zgagar ne prikradel v naselbino, ali kak špekulant z zemljišča ne začel svoje umazane judovske kupčije in prekrizal misijonarju lepe načrte, je ta v svoji dalekovidnosti pokupil vso razpoložljivo zemljo, kamor se je imela raztezati nova naselbina.

Pa bi se motil, ko bi radi tega kdo mislil, kak bogataš je moral biti ta skrivni knez. Lastnega premoženja ni imel. Plače sploh nikake, ker je bila naselbina, ki se je morala po tamkajšnjem običaju sama

drževati, šele v prvih povojih. Oče o njem kot takem ni hotel ničesar slišati, še manj ga podpirati. Njegov finančni minister je bila prav za prav mati. Zopet ne z osebnim premoženjem, ki ga prav tako ni imela v izobilju, pač pa kot velika žena, ki je imela mnogo odličnih in petičnih prijateljev, ki so radi odpirali roko za misijonske potrebe njenega sina. Vsega skupaj mu je ona zbrala okrog 150.000 dolarjev.

Zato je bila dvojna nenadomestljiva zguba, ko mu je ona l. 1806. umrla. Tri leta pred njo mu je umrl oče. Po njem bi moral pač dobiti precejšnjo dediščino. A po par letnem potegovanju zanjo, mu je njegov pravni zastopnik v Rusiji sporočil, da je vlada vso dediščino njegovi sestri prisodila, zato ker je on katoličan postal in celo katoliški duhovnik. V težki finančni stiski se je radi tega 16. decembra 1809 v državi Pennsylvaniji znova dal uradno ime za kneza Galicina registrirati, da bi kot tak morda kaj več petičnih rok odprl in mogel nadaljevati s svojim široko zasnovanim misijonskim in kulturnim delom. Ni se sicer motil, a kapljajoča podpora zdaleka ni bila zadostna za vedno večje potrebe naselbine.

Seve, ko bi bil kak judovski barantavec z zemljiščem, bi bil lahko obogatel. So mu tudi očitali. Najbrž taki, katerim je prekrizal tako podlo kupčijo. Celo enemu delu tako zvestih in vdanih ovčic, ki so ga ljubile kot očeta, so to marnjo natvezili. Ko je gonja proti njemu radi tega dosegla svoj vrhunec, so ga ti celo dejansko napadli. Silno ga je ta nehvaležnost bolela, svest si svoje čiste vesti in rok in še kot bivši častnik ni klonil. Tudi škof, pred katerega so nasprotniki zadevo gnali, je predobro poznal njegovo nesebičnost, da bi bil nasedal. Saj je bilo znano, da če bi bil imel Galicin srce iz zlata, bi ga bil med uboge razdelil. Kar je odkod dobil, vse je vložil v dobrobit in procvit svojega misijona. Vihra se je razpodila, umazani so izšli iz nje klevetarji. Njegov ugled kot apostolskega moža pa je iz leta v leto rasel. Dvakrat so ga kandidirali za škofijski sedež, za Cincinnati in za Detroit. Obakrat je odločno odklonil, češ, lažje boste dobili škofa, kot misijonarja za moj razsežni misijon. Kajti njegov širši misijon ni obsegal samo loretsko višavje, ampak se je raztezal na dolžino in širino, koder se nahajajo danes tri škofije. On je moral včasih čez sto milj daleč na previdenje.

Svoj ožji loretski misijon je tako uredil, kot si je želel, ko je zbežal iz ameriškega mestnega in industrijskega babilona v gore. Malone sto let po njegovi smrti je zapisal ameriški cerkveni zgodovinar Mahon, da je Loretto najizrazitejša ameriška katoliška naselbina. Knez Galicinov duh se v njej še vedno pozna. Snaga in red v cerkvi in zunaj cerkve, izrazito katoliško domače in javno življenje, to so bili njegovi vzori. Sam s svojimi domačini je dajal najlepši zgled. Zjutraj navsezgodaj je zajahal svojega vranca in objezdil svoj ožji delokrog, če je vse v redu. Ko se je vrnil, je šel v spovednico, nato pa maševal. Po maši je bil ljudem na razpolago za razne uradne stvari. Nato se je zopet povzpел na konja in odbrzel v svoj širši misijon. Zvečer, če je bil doma, je z vsemi, kar jih je bilo pri hiši, skupno molil družinski rožni venec.

Posebno strogo je pazil na red in spodobno obnašanje v cerkvi. Kdor ni pokleknil, kadar je bilo treba, ga je ali zlepa ali zgrda spravil na kolena. Eden njegovih župljanov je poročil protestantinja in jo v nedeljo pripeljal s seboj v cerkev. Ko se misijonar pred obhajanjem obrne nazaj za: Oprosti . . . , vidi med klečujočimi neko dolgo ranto pokonci, ki se radovedno okrog ozira. Zaenkrat je bil tiho, ker je mislil, da se je sluščajno kam zamaknila. A ker je še vedno stala, ko se je z Najsvetejšim obrnil po cerkvi, je mirno dejal: »Pokleknite, žena, pokleknite!« Ker

se še ni zmenila, so se njegove sanjave ruske oči zabliskale in zagorele v sveti jezi, da je bruhnilo iz njega: »Baba, poklekni!« V trenutku je bila na kolenih. Čez pol leta ga je prišla prosit za pouk o katoliški cerkvi, ker ji je to njegovo sveto navdušenje tako imponiralo.

A čeprav gorski samotar, ni bil gluhi za to, kar se v nižinskem babilonu godi. Ko si je nek protestantski minister na »Zahvalni dan« pred izbranim občinstvom privoščil »papiste«, je ogorčen prijel za pero in napisal »Obrambo katoliških načel«, s katero so pozneje tudi drugi misijonarji zavračali protestantske klevete. Tudi naš Baraga, sam temeljito izobražen, jo je rabil, kot je razvidno iz njegovega pisma Fur Co. 10. marca 1842, v katerem jo naroča. Pozneje je še parkrat s persom nastopil v obrambo katoliške resnice.

A polagoma je začel pešati. Le z vozom je še mogel okrog svojih oddaljenih ovčic. Ko so ljudje videli, da mu je tudi to težavno, so mu prigovarjali, naj se ne žene preveč. Odgovarjal jim je: »Ker so časi, ko je bilo za nas možno z mučeništvom izpričati slavo božjo na zemlji, že za nami, je naša dolžnost biti kot vedno vprežen vol na polju našega Gospoda.« Ko pa le ni mogel več biti vsemu kaj, mu je škof poslal pomočnika, v osebi konvertita benediktina p. Lemke-ja, s katerim sta še šest let v bratski slogi skupaj delovala.

Na veliko nedeljo je šel še navsezgodaj v spovednico. Nato je maševal, a že s težavo. Po maši je moral v posteljo, iz katere ni več vstal. Dne 6. maja je njegova apostolska duša odhitela po plačilo k Njemu, ki je dejal: »Kako lepe so noge oznanjujočih mir, oznanjujočih dobro« (Rim 10, 15). Vsa naselbina je zajokala, vedoč, da je zgubila očeta, ki se je izživel zanjo. Danes počivajo njegovi telesni ostanki v lepem, res knežjem mavzoleju v ospredju veličastne loretske župne cerkve sv. Mihaela. Z njim je počastil njegov spomin znani jeklarski kralj Karl Schwab, ki ima na loretskem višavju krasno poletno bivališče.

Malo nižje od mavzoleja pa je njegova skromna hišica s kapelo, kjer je preživel svoja zadnja leta. Spremenjena je v njegov muzej. Oskrbujejo ga neke redovne sestre. Ko mi ga je pred leti neka sestra razkazala, mi je ob slovesu z neko sveto ogorčenostjo dejala: »Ni li čudno, da je kaka redovna sestra, ki je pozneje umrla in je malo znanega o kakih njenih apostolskih delih, danes že na oltarju, ta veliki, svetniški apostol je pa še vedno v grobu.« Ker je šofer že nervozno trobil, ji nisem imel več časa reči: »Sestra, kanonični svetniki, to so od Cerkve proglašeni, so morebiti bolj človeško kot božje delo. Ko bi jih drugi tako znali spravljati na oltar, kot znate ve svoje, kar vam je v čast, bi bil tudi knez Dimitrij Galicin morda že na oltarju.«

P. HUGO:

P. Benigen Snoj — zlatomašnik

Tam na daljnih ameriških Brezjah bo 17. dec. t. l. kot zlatomašnik stopil pred oltar preč. p. Benigen Snoj, O. F. M. Domovina ga ne bo več veliko poznala. Saj bo skoraj 40 let, kar ga je sprejela tujina, ali bolje rečeno izseljena Slovenija. Pa prav zato sme domovina še manj prezreti ta njegov svečeniški jubilej, ker je vse svoje moške sile posvetil njenim otrokom v tujini. Rodil se je v Zagorju ob Savi 17. sept. 1867. Dne 8. okt. 1886 je na Trsatu sprejel obleko sv. Franciška in bil iz Franceta prekrščen v Benigna. V mašnika je bil posvečen 17. dec. 1890

in je 28. dec. v Zagorju zapel svojo novo mašo. Po končanih bogoslovnih naukih je bil od 1893—96 katehet v Kamniku, nato pa do l. 1901. katehet v Novem mestu ter obenem učitelj v kaznilnici. Nato je odšel za dušnega pastirja Slovencev v Egipt. Najprej je od 1901—9 oskrboval Slovence v Aleksandriji, nato pa od 1909—12 one v Kairi. Poleti 1912 je bil poklican za nemško - slovanskega svetovalca kustodije Sv. dežele, katero častno službo je opravljal do svetovne vojne. Za kratek čas se je vrnil v domovino. Spomladi l. 1915. pa je kot komisar slovenskih frančiškanov odšel v Ameriko. Mladeniško živahen, kakor je še kot zlatomašnik, ima mnogo bogatega in uspešnega dela za seboj. Komisariat je vodil v najtežjih časih celih deset let. Prav tako dolgo slovensko župnijo sv. Cirila in Metoda v New Yorku, katero je po mnogih predposkusih

P. Benigen kot srebrnomašnik (na levi)

P. Benigen kot zlatomašnik (na desni)

končno srečno organiziral. Obenem je drugi oče slovenske župnije v Johnstownu, Pa., kjer je zidal samostan in cerkev sv. Male Terezije. Od tam je prišel 1937 k Mariji Pomagaj v Lemont kot vzgojitelj in bistritelj mladine. Če komu so njemu dali pravo redovno ime — Benigen t. j. mil, blag. S svojim vedno nasmejanim obrazom in dobroto si je povsod osvojil srca in spoštovanje celo pri nasprotnikih. Ko smo 7. febr. 1938 v Lemontu slovesno obhajali njegov zlati redovni jubilej, je dejal, da pojde svojo zlato glorio, če mu jo Bog da dočakati, v domovino zapet. Ker ni upanja, da bi se mu ta želja izpolnila, mu želimo, da bi mu za to slovesno priliko lemontski zvonovi tako milo zapeli kot zagorski.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Oktoberski mesečni shod smo imeli pri Sv. Frančišku v Šiški. Že lansko leto smo vpeljali navado, da bi šli vsako leto enkrat poklonit se sv. Frančišku v njegovi veličastni cerkvi v Šiški. Pobožnost se je zelo lepo obnesla. Tretjeredniki iz mesta in iz okolice so prihтели

v Šiško. Pred izpostavljenim Najsvetejšim smo molili in peli serafinski rožni venec. Molili smo za mir in za misijone, ker je bila ravno misijonska nedelja. Govor o sv. Frančišku, klicarju miru, je imel p. Otmar Vostner iz Šiške. Po slovesnih litanijah je bil tretjerednikom podeljen papežev blagoslov.

Ljubljana. Decembrski mesečni shod bo na praznik sv. Štefana ob 4. uri popoldne, mesto na tretjo nedeljo v mesecu. To si vsi tretjeredniki iz Ljubljane zapomnite! Na starega leta 31. decembra ima ljubljanski tretji red kot navadno vsako leto tudi letos ob pol šesti uri zjutraj zahvalno sv. mašo in vesoljno odvezo. Ne pozabite!

Kamnik. Nad vse zadovoljni smo z duhovno obnovo, ki jo je z gorečo besedo vodil preč. p. Krizostom Sekovanič iz Ljubljane. Ne samo starejši, ampak tudi mlajši so se navdušili za Frančiškove vzore. — Malo pred obnovo je tudi izšla druga številka tkzv. »Serafinskega Vestnika«. Drugo leto obhaja naš III. red svojo osemdesetletnico, zato želi »S. V.« precej spočetka, da bi v proslavo tega jubileja pristopilo vsaj osemdeset novih v tretji red. Kamnik z okoliškimi farami, ki še spadajo v kamniško tretjeredniško skupščino, šteje skupaj nad devet tisoč duš; v III. redu jih je komaj 270; biti bi jih moralo vsaj eno desetino, da bi razodevalo globlje versko življenje; torej bi jih pričakovali vseh vsaj 900 v III. redu. Naj bi novo življenje zavelo med nami v teh težkih časih in prepričan sem, da bo potem tudi tretji red dobil več naraščaja in se bo lepše razvijal... V »S. V.« je to pot SEZNAM VSEH ČLANOV IN ČLANIC III. REDA, ki jih štejemo v kamniško skupščino. Obenem pa se v tej drugi številki nahaja še članek »O vzrokih krive vere in nevere«, nato pa sledi praktični zgled mlade deklice, ki je povsem živela iz vere in hodila po Terezikini mali poti. Serafinski Vestnik, ki je tiskan kot rokopis, ima tudi sedaj, kakor prvič, 16 strani. Zaviti je še v platnice, da si ga lažje ohranite v spomin. Stane 2—3 dinarje in se lahko še naroči, seveda če ne bo prej pošel.

Ob koncu leta izrekam najlepšo zahvalo vsem dobrotnikom. V po-božno molitev priporočam več bolnih tretjerednic. Tretjeredniške shode bomo tudi v novem letu imeli vsako zadnjo nedeljo v mesecu. P. S.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Rojstvo Gospodovo

(25. december)

Svetega Frančiška si ne moremo misliti brez jaslic in brez božičnega praznika. O nežni skrivnosti božične noči nam je zapel tako lepo in ljubko pesem, da še dandanašnji ob božičnih praznikih prijazno in blago doni iz tisočerih jaslic po družinah in cerkvah. Njegovi življenjepisci vedo o tem mnogo povedati. Tako pravijo, da je bil Božič za Frančiška Asiškega »praznik vseh praznikov, ker je na ta dan vsemogočni božji Sin postal ubog zemljan«. — Nekoč je padel Božič na petek in eden izmed bratov je menil, da se kljub prazniku ta dan ne sme jesti meso. »Kaj praviš: petek in post,« se je vnel Frančišek, »Sveta noč je danes in nič petek! O bratje,« je nadaljeval, »če bi poznal našega vladarja, pa bi ga prosil, naj bi zaukazal to noč prinesiti žita vsem pticam. Vsak, ki ima živino v hlevu, bi ji moral dati prav dobro klajo na ta praznik iz ljubezni do Deteta Jezusa, ki je bilo v jaslih rojeno. Bogatini pa bi

morali nasititi vse ubožce.« — Predvsem pa je hotel imeti sveti Frančišek jaslice. Ko si je sprosil od papeža privoljenje, se je o vsej stvari dogovoril s svojim prijateljem Janezom Velitto. Bilo je v zimi leta 1223. Frančišek je dejal Janezu: »Če si za to, da skupno praznujemo sveto noč, tedaj skrbno pripravi vse, kar ti naročim. Rad bi namreč živo in nazorno praznoval spomin na rojstvo betlehemskega Deteta. Zato moraš v svojem gozdu postaviti prave jasli, polne sena. Tudi vola in osla priveži zraven, da bo vse tako kakor v Betlehemu.« Prijatelj je za vse poskrbel. Prišla je sveta noč. Od vseh strani so prihajali v pobožnem in svetem pričakovanju rjavi Frančiškovi bratje, pastirji in množice ljudstva. Tihi gozd v Grecciu se je na vso moč čudil temu nenavadnemu počenjanju in tolikim plamenicam, ki so ga razsvetlile kot po dnevu. — Opolnoči se je pred jaslami pričela slovesna služba božja. Frančišek je bil diakon; ves blažen je pel sveti evangelij o rojstvu Gospodovem in dal duška svoji ljubeči duši s pretresljivo pridigo. »In govoril je z močnim glasom in z milim glasom, s čistim glasom in z zvenečim glasom in vse je pozval, naj se odpravijo na pot za najvišjimi blagri. In je govoril z besedami, od katerih je kapljala sladkost, govoril o ubogem Kralju, ki je bil rojen to noč in ki je Gospod Jezus v mestu Davidovem. Kadar pa je hotel izreči ime Jezus, je bil tako prevzet od ognja in ljubezni, da je dejal samo 'otrok iz Betlehema'.« — Frančiškovo praznovanje svete noči je osvojil ves krščanski svet. Frančišek Asiški in božične jaslice sta neločljivo združena. Prosimo tedaj ljubega svetnika, naj nam podeli globoko in nežno ljubezen do Deteta v betlehemskega hlevčka.

Premišljevanje: O rojstvu Gospodovem

1. **Danes mora naše srce ogrevati sveta ljubezen.** V Betlehemu leži na trdi slamci in v revnih plenica sam božji Sin. Zakaj? Da bi nam grešnikom prinesel zveličanje. Starozavezne daritve niso več zadostovale. Zato je rekel božji Sin svojemu Očetu: »Telo si mi pripravil; glej, prihajam!« (Hebr. 10, 5). S tem telesom je pričel delati za nas pokoro. — Prenehaj s svetim očetom Frančiškom ljubiti ta svet ob tem čudovitem prizoru in obljubi: O Detece ljubo, ljubim te gorko!

2. **Danes morata v našem srcu prebivati veselje in hvaležnost.** Saj moramo priznati: Če bi nam Dete ne bilo rojeno, nebo bi za nas bilo izgubljeno! Tako pa imamo veselo oznanilo: »Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod« (Lk 2, 11). S svetim Frančiškom torej: »Veseli dan praznujmo, pristrčno se radujmo! Prišel z neba je Večni odrešit rod nesrečni. O Jezušček premili, za vselej sem le Tvoj, v bridkosti in radosti, naj združen bom s Teboj!«

3. **Danes mora biti naše srce Bogu posvečeno.** Danes se moramo veseliti božičnega oznanila: »Slava Bogu na višavah, in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje« (Lk 2, 14). Obljubimo Detetu v jasliah: Vse zate in v Tvojo čast! Pokažimo vso svojo dobro voljo! Dobra volja vse premore! — Prosimo Gospoda, da bi naša dobra volja prešla tudi v dejanja. Ponavljajmo s svetim Frančiškom: »Ljubimo betlehemske Detece!«

Cerkvena molitev

Molimo. Prosimo Te, vsemogočni Bog, naj nam danes rojeni Odrešenik sveta, ki nas je prerodil v božje otroke, podari tudi večno življenje. Ki s Teboj živi in kraljuje na vekov veke. Amen.

Veliki križarji v Ljubljani. Meseca oktobra smo imeli volitve novega odbora. Volilni boj je bil vroč, — z drugimi besedami: zelo smo se zanimali, komu bomo poverili organizacijo za tekoče šolsko leto. Volili smo vsi vzajemno eno listo. Novi odborniki si stavijo velike naloge za živahno delovanje in življenje organizacije. V odbor smo dobili priznane finančnike, ki pravijo, da bodo organizacijo finančno dvignili. Bog daj, da bi nam bogastvo ne bilo v pogubo, če se ga bo le preveč nakopičilo!

Tudi razni krožki so začeli živahno delovati. Prvo mesto zavzema pevski krožek. Vaje imamo vsak teden in sicer takoj po sestanku. Povejmo, da je veselje. Kdaj pa bomo peli, če ne zdaj, ko smo mladi. Petje je velika sila, ki nas drži skupaj. — Tudi šahovski krožek je v polnem razmahu. Zbira se vsako soboto popoldne v poslopju frančiškanske dvorane, kjer nam je na razpolago za to posebna soba. Poleg šaha imamo tudi druge primerne igre. Nekateri bi radi, da bi ustanovili tudi »Kadilski krožek«, pa je pater proti in tudi vsi pametni fantje se s tem ne strinjamo. Samo par slabičev je med nami, ki jim je nesrečna cigareta vzela vso razsodnost in vso voljo.

Misijonsko predavanje pri Velikih križarjih. Dne 28. oktobra sta se združila oba oddelka Velikih Frančiškovih križarjev na skupen sestanek. Za ta večer smo povabili g. misijonarja Lenčka iz Grobelj, da nam je predaval o misijonih. Prezanimivo predavanje so ponazorovale skioptične slike. G. misijonar nam je obljubil, da pride še dvakrat predavat o istem predmetu. Sad teh predavanj mora biti misijonski krožek pri Frančiškovih križarjih. — Zelo smo radovedni, kaj delajo mariborski in celjski Veliki križarji!

Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah

(Nadaljevanje govora p. Henrika.)

b) Pametno je tudi, da od nepoznanega prijavitelca zahteva voditelj spovednikovo ali dušnopastirjevo spričevalo; kajti izkušen duhovnik dobro ve, da se mnogi v cerkvi in pri obhajilni mizi vedejo sicer kot angeli, v vsakdanjem življenju pa mnogo bridkosti napravijo.

c) Ker voditelj v mnogih slučajih nikakor ne more sam točno vedeti, ima-li ta ali oni zglasenec potrebne lastnosti za sprejem v Tretji red ali ne, tedaj naj se posluži še mnenja drugih modrih in zvedenih tretjerednikov, zlasti naj praviloma posluša sodbo svojega redovnega sveta. Preden torej da kandidatom redovno obleko, naj prebere njihova imena v redovni seji; če svetovalstvo katerega zglasenca(ko) odkloni, naj bo ta zaenkrat odklonjen(a), dočim naj se ostali kandidati za sv. opravilo preobleke dobro pripravijo z zbranostjo, z molitvijo in s sprejemom sv. zakramentov.

Zdaj sledi preobleka. Vprašam: kaj je treba vedeti o preobleki? Tole: A. Kakšna naj bo: javna ali zasebna? B. kako se vrši po obredniku?

A. Kakor se zdi, so se verniki že ob Frančiškovih časih sprejemali tiho in zasebno v Tretji red. Le-ti tretjeredniki so bili enako kakor drugi deležni vseh duhovnih dobrot III. reda, četudi niso bili pridruženi kaki redovni skupščini in niso imeli nobenega vodstva. Leta 1770., ko je bil za cesarja Jožefa II. Tretji red državno zatrt, so se vsi sprejemi in obljube v naših krajih vršili na skrivnem. Da, zgodovina Tretjega reda nam nepobitno spričuje, da so se vsak čas vršili zasebni sprejemi, in isto se more zvršiti še dandanes, če je za to podan zadosten vzrok, o čemer pa ima soditi le voditelj.

Seve, sveta Cerkev je ta privatni sprejem ali to izjemno stanje zgolj dopuščala in še danes na to pristaja. Toda temu nasprotno vrhovna uprava sv. Cerkve nič bolj ne želi, kakor le javno in slovesno preobleko in sicer redoma ob shodih. To je razvidno iz obrednika III. reda. Ta obrednik, ki ga je sv. kongregacija za obrede dne 18. junija 1883 potrdila, namreč pravi: »Ko se je sklicala skupščina (shod), mašnik stopi v koretlju z belo štolo pred oltar na zgornjo stopnico in proti ljudstvu obrnjen vpraša prosilca ali prosilko itd.« Le-te besede tedaj ne dopuščajo nobene dvojbe, da se ima preobleka ali sprejem v Tretji red res vršiti slovesno in javno, izvzemši morda posamezne slučaje, ki s to izjemo potrjujejo samo pravilo.

Za javni sprejem pa nedvomno govore tudi velike koristi, ki jih preobleka prinaša. 1. Tretjerednik naj bi namreč vselej in povsod nastopil kot odločen katoličan in baš ta javna preobleka mu je prva preizkušnja njegove pogumnosti. 2. Javni sprejem je tudi naravnost vzpodbuda za navoče brate in sestre. 3. In ko ga le-ti poznajo kot svojega novega tovariša, so mu hkrati priče in stražarji njegovega življenja, — kar ga bo morebiti obvarovalo pred možnimi izgredi, red pa pred pohujšanjem.

Tako se torej opravičeno sprejemajo novi udje le javno v cerkvi ob shodih.

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

V hrepenenju po nebesih.

Vendar se smrtna senca še ni grozeče sklonila nad njo, še ji je bilo čakati in trpeti v hrepenenju po nebesih. V pogovorih z materjo opatinjo in materjo voditeljico, ki sta skoro neprenehoma čuli ob njeni postelji,

je odpirala svoje srce. Za steno njenega usihajočega telesa je vstajala duša v krasu izrednih kreposti, pripravljena dvigniti se k nesmrtnosti. Sama se je že čutila na zemlji kot v izgnanstvu; v muko ji je bilo še živeti, krila njene duše so se že dvigala in zdelo se je, da se ne dotika več tal. Ko je zvedela, da so tovarišice začele novo devetdnevnicu za njeno ozdravljenje, so jo oblile solze in ihtoč je vzdihnila: »Če boste vse molile, mi boste res mogle izprositi ozdravljenje s tolikimi molitvami.« In ko ji je mati voditeljica rekla, da se mora vdati v voljo božjo in v svetem ravnodušju ne želeči ne zdravja ne smrti, je odgovorila: »Dobro, hočem le to, kar hoče Bog, toda če bi mi dal na izbiro, oh, kako bi si želela nebes!«

To so zadnje besede v njenem dnevniku, umirajoča pesem njenega srca: Pero mi trepetaja, ko pišem teh par besed... Jezus me težko preskuša, ko mi pošilja trpljenje...

Sklenila sem postati vijolica ponižnosti, vrtnica ljubezni, lilija čistosti:

Za Jezusa.

To je veliki sklep njenega življenja, katerega vsebina je zajeta tudi v Vodilu, ki ga je napisanega vedno nosila pri sebi in ga hranijo še danes v samostanu: Držala se Te bom, moj Bog, kot zvesta žival... in Ti me ne boš zavrgel, ker si usmiljenje.

Bog ljubi ponižne; na njih počiva njegov pogled.

Hoditi želim proti nebesom po shojeni poti, ki ne vzbujajo občudovanja in začudenja, ne zavisti in pozornosti onih, ki so na zemlji. Korakala bom po tej poti in se ne ozrla ne na desno ne na levo; ne meneč se za sunke in udarce se bom dala voditi in se ne bom zgrudila. Ne trud, ne napor, ne teža in vročina dneva me ne bodo preplašili, ko bom stopala naravnost proti cilju, korak za korakom, trenutek za trenutkom izpolnjujoč načrte Gospodove, vse do onega presrečnega dne, ko se spočijem v njegovem naročju za večno.

Zgodi se Tvoja volja.

Medtem ko je Celina hitela nasproti večnosti, je daleč od nje vzdihovaje govorila svoj — zgodi se — njena starejša sestra Marija svetega Germana. V pismu od 19. februarja 1897 ji takole govori: Predraga, ljubljena Celina od Darovanja! V tej uri vem pravi vzrok, zakaj molčiš: zelo si bolna, jaz pa sem menila, da le nekoliko trpiš. Zakaj torej, draga sestra, se mi tako odteguješ? Oh lahko uganem; strah, da me ne užalostiš, te je zadržal; tudi v tem spoznam tvoje plemenito srce. Vendar daj, povej mi prav vse: raje trpim s teboj, kakor živim mirno in brezskrbno, medtem ko je moja sestra tako skušana in bolna. Zares, draga moja Celina, mislim, da te tvoj nebeški Ženin močno ljubi, ko ti je skoraj takoj po zaroki dal delež svojih najlepših draguljev, s katerimi krasi najzvestejše neveste. Zgodi se Tvoja volja, kajne? To govoriš ti z menoj in s teboj jaz, vendar mogoče manj vdano v božjo Previdnost; kajti misel, da moja ljubljena Celina trpi, me močno žalosti. Toda še enkrat: Moj Bog, naj se zgodi Tvoja sveta nebeška volja. Stvari božje smo po ustvarjenju in odrešenju, storiti more, kar Mu je ljubo, ne da bi se slabotno bitje smelo pritoževati. Zatorej, draga Celina, predajva se, ti in jaz, popolnoma volji božji: gotovo nas ne tepe, kakor zato, da nam povrne. Vkljub temu mi je ljuba misel, da te bo našlo to pismo pri boljšem zdravju, kot zadnje, kajti nisem nehala moliti in prositi druge, naj molijo za tvoje takojšnje ozdravljenje, in dobri Bog rad usliši nedolžne in preproste molitve otrok.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Ob 100-letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja

(Konec.)

Njeno daljše bivanje v Friburgu je bilo v zvezi z vprašanjem misijonske podporne ustanove »Oeuvre de Saint Pierre« (Delo sv. Petra), ustanovljene 1889 od Francozinje gospe Bigard iz Normandije za vzgojo domačega klera v misijonih. Ustanova je do leta 1904. uredila 45 stalnih burz za vzgojo, plačevala stroške za 14 domačih seminaristov in poslala že 34 domačih duhovnikov v dušno pastirstvo. Ker pa ustanoviteljica ni mogla dobiti v Franciji vsled Cerkvi sovražnega vladnega stališča za svojo ustanovo pravice pravne osebnosti, se je obrnila zanj na švicarski Zvezni svet in dobila jo je v katoliškem friburškem kantonu. Toda že v januarju naslednjega leta 1904. je umrla in težko breme vodstva ustanove je sprejela njena hčerka. Ta je pa kmalu uvidela, da je odgovornost zanj pretežka, in je zato po posredovanju kardinala prefekta Propagande Gottiija stopila v stik z m. Marijo od Trpljenja, da družba FMM prevzame vodstvo ustanove. Ko se je m. ustanoviteljica 22. oktobra 1904 ponovno vrnila v Friburg, je podpisala pogodbo z gdč. Bigard, ki je določala, da postane redovna hiša FMM v tem mestu sedež ustanove, katero vodi upravni svet, v katerem zavzamejo mesta ravnateljice, tajnice in blagajničarke tri od m. ustanoviteljice izbrane redovnice FMM; kapital zbranih fondov se naloži v Drž. banki v Friburgu, ki po sklepu upravnega sveta pošilja določene vsote posameznim vikariatom in misijonskim semeniščem.

Tako je ime m. Marije od Trpljenja združilo z »Delom sv. Petra apostola«, kakor se je dve desetletji prej z bodočo »Družbo sv. Petra Klaverja za afriške misijone« grofice Marije Terezije Ledochowske, ki so ji, tedaj dvorni dami na dvoru velike vojvodinje toskanske, FMM vzbudile v srcu navdušenje za misijone in ki se je 1897 obrnila s prošnjo na m. ustanoviteljico, da ji posodi za eno leto svoje misijonarke za vzgojo njenih sodalinj, kar se je tudi zgodilo. — »Delo sv. Petra apostola« je pod vodstvom FMM še zmagovito prestalo hudo krizo, ki bi je bila skoro uničila in se nato krasno razvilo. Kardinalu prefektu Propagande van Rossumu 1919 predložena bilanca dela od začetka ustanove je pokazala sledeči uspeh: 187 posvečenih duhovnikov domačinov in

skoro 60 misijskih škofij in vikariatov, ki jih je ustanova redno letno podpirala. Kardinal je spoznal ogromno važnost ustanove za celotno katoliško misijonstvo in predložil FMM, da ustanovo prepuste sv. kongregaciji za širjenje vere (Propagandi), kar so misijonarke tudi velikodušno takoj storile. Aprila 1920 je nato izšel dekret, ki spremembo objavlja in daje ustanovi novo ime »Apostolsko delo sv. Petra apostola.« — Tako sta daljnovidnost in modrost m. Marije od Trpljenja, ki bi jo mogli imenovati drugo ustanoviteljico te organizacije, in njenih hčera, zlasti njene naslednice m. Marije od Odrešenja, rešili za sv. Cerkev ustanovo, ki je postala tako važno sredstvo za širjenje krščanstva med pogani.

Iz Friburga je m. ustanoviteljica preko Švice, Sev. Italije in Juž. Francije odpotovala v Španijo, kjer je obiskala pred kratkim ustanovljeno hišo v Burgosu, mestu, ki je tudi v moderni dobi ohranilo še ves čar srednjeveške romantike in čegar ustanovitev je starodavna tradicija v njeni rodbini pripisovala enemu njenih prednikov. Septembra 1904 jo že najdemo v njenih obeh belgijskih hišah v Bruslju in Gooreindu, odkoder je šla zopet v Francijo in zadnjikrat obiskala priljubljeni noviciat v Châtelets in svoje redovnice v Parizu. Telesna oslabeledost se je javljala vedno bolj in zato se je nameravala v kratkih presledkih vrniti v Rim, ki ga pa ni več videla.

Iz Pariza je odpotovala, kakor že gori omenjeno, še enkrat v Friburg in dala zbranim misijonarkam zadnja navodila in materinske opomine in po kratkem postanku v Lugano dospela 5. novembra 1904 v San Remo.

Hiša N. Lj. Gospe Guadalupske v San Remu je bila zadnja postaja njenega dolgoletnega misijskega potovanja. Prve dni je počivala in čutila se je duševno svežo in razgibano, dasi so telesne sile pešale. »Če bi mi Gospod dal nekoliko več telesnih moči,« je izjavila sestram, »mi bi slin, da bi mogla še dosti delati.«

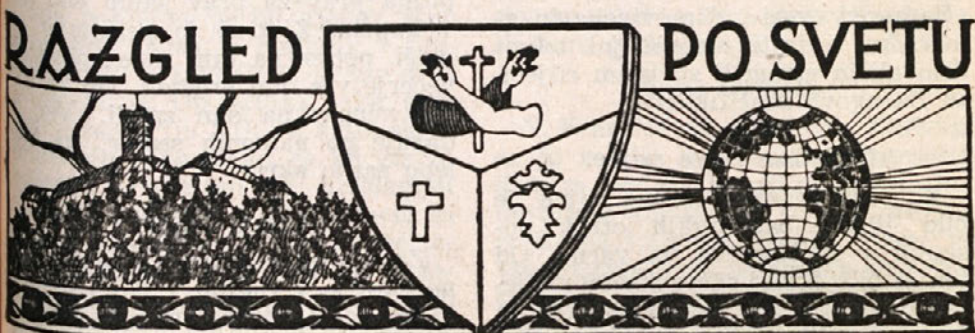
V frančiškanskem samostanu v San Remo, ki je bil tudi po njenem prizadevanju ustanovljen, se je tedaj nahajal gen. def. p. Kazimir Jurič, Hrvat iz Dalmacije, ki se je po razgovoru z njo izrazil pozneje o m. ustanoviteljici, da je imel vtis, da je to sveta duša, polna zaupanja v božjo Previdnost, obdarjena z modrostjo, previdnostjo in odločnostjo in finim taktom ter materinsko ljubeznijo do svojih hčera. Sam sebi da je rekel: »Blagor družbi, ki ima tako predstojnico.« Ko je m. Marija od Trpljenja umirala, so misijonarke poklicale p. Kazimira Juriča k postelji umirajoče in je bil hrvaški frančiškan kot najvišji redovni dostojanstvenik v kraju navzoč pri smrti te velike žene.

Drudi dan po njenem prihodu v San Remo je bilo v frančiškanski cerkvi slovesnost obljub in preobleke nekaterih novincev in postulantov, katere se je z veseljem udeležila tudi ona s svojimi redovnicami. — Rada je hodila kljub razbolelim nogam do kapelice sv. Reš. Telesa, ki je bila lesena in vsa preprežena od lijan, ki so visele od obokov ter prepojena opojnega cvetnega vonja, kar jo je živo spominjalo na Indijo, kjer je pred četrto stoletja sama misijonarila. To je bila »njena kapelica«, kakor jo je rada imenovala.

Pri eni zadnjih rekreacij, ki se jih je še udeležila, je rekla sestram: »So nekatere smrti, ki pušča jo za seboj veliko praznino; ko bom šla, jaz, bom pustila v družbi velikansko praznino; toda ni se treba bati: družba bo ravno tako šla svojo pot dalje; če bi bila namreč moje delo, bi prepadla z menoj, toda ona je delo božje.«

Bolečine v nogah so postajale čedalje neznosnejše, nastopilo je vnetje in 12. novembra je morala leči. Bila je popolnoma vdana v voljo

božjo. Drugi dan, v nedeljo, se je spovedala p. gen. def. Rafaelu, ki je bil njen duhovni voditelj in pravi oče za celo misijonsko družbo. Zaradi njene bolezni je nameraval odložiti potovanje v Lugano, kamor bi moral drugi dan iti, toda ona ni pustila. »Ne, ne smete zaradi mene žrtvovati tega, kar morate storiti,« je rekla in on je odšel. Čez dva dni so ga sestre brzojavno obvestile o njeni smrti, ki ga je silno zadela. »Kakšna izguba za družbo, je zapisal na prejeto brzojavko, toda nebesa so dobila eno lepo dušo več!«

P. HUGO:

Jubilej Marije Pomagaj.

Pri Mariji Pomagaj na Brezjah so v nedeljo 6. okt. slovesno proslavili 40-letnico posvetitve nove Marijine cerkve. Slovesnost je vodil sam domač Prevzvišeni ob številni udeležbi višje in nižje duhovščine ter pobožnega ljudstva. Ob tej priliki je bila na novo poživljena že večkrat sprožena želja, da bi v Rimu zaprosili, naj bi bil tej veličastni cerkvi priznan značaj in predpravice bazilike. Cerkvi Kraljice slovenskega naroda se pač spodobi ta častni naslov, ki ga doslej nima še nobena cerkev bivše Kranjske, pač pa dve bivše štajerske, mariborska Matera Milosti in rajhenburška Brezmadežna. Obenem je bilo sproženo, naj bi se Mariji Pomagaj kot naši prvi božji poti izposlovala milost, ki jo že mnoge druge božjepotne cerkve uživajo, da bi se pri njej velikonočna dolžnost lahko skozi celo leto opravila. Upamo, da bo vsaj do zlatega jubileja novega Materinega doma oboje že izposlovano.

Slava Baragu!

Letošnja Baragova proslava na

misijonsko proslavo je bila res velikopotezna. Štirikrat je bilo ljubljansko operno gledališče močno zasedeno, da prisluškuje proslavnim nagovorom o Baragu in občuduje njegov svetniški vzor, ki veje iz obeh iger Plestenjakove »Baragov križev pot« in S. Darine Končeve »Ob veliki reki«, katere je oboje ljubljanske drame odlično igralo. Posebno ganljiva je bila druga igra, radi svoje indijanske romantičnosti zlasti za mladino privlačne. Zadnjo, večerno predstavo sta s svojimi jednatimi nagovori povzdignila prevz. g. škof in g. ban. Tisti, ki so eni ali drugi predstavi prisostvovali, so gotovo odšli z vtisom: Baraga je bil pa res svetnik. Ali se ne bi za bodoče Baragove dni kdo lotil dramatizacije celotnega njegovega življenja. Eno dejanje naj bi se vršilo v domovini, ostala pa med Indijanci. Topot smo Baraga kot škofa pogrešali.

Baragova zveza.

Že dolgo je bilo sklenjeno, da bo tudi domovina dobila svojo »Baragovo zvezo«, kot jo ima ameriška Slovenija že deset let. Zdaj jo je

dobila. Tudi njen glavni namen, kakor ameriške, bo delo za Baragovo beatifikacijo in poznejšo kanonizacijo. Pravila pravijo med drugim, da kdor plača v njen sklad enkrat za vselej 1000 din, postane njen ustanovnik, kdor plača vsako leto 10 din, postane njen redni član. Kdor pa daruje kakršno koli vsoto na leto, je njen dobrotnik. Želeli bi, da bi obe »Baragovi zvezi«, domovinska in ameriška v sveti medsebojni tekmi delovali in stremeli za istim ciljem, za Baragovo beatifikacijo!

Nedolžne žrtve vojne.

Za časa španske civilne vojne je bilo 40.000 baskovskih otrok poslanih v inozemstvo na varno. Od teh je bilo doslej samo 25.000 vrjernih domovini. Od ostalih 15.000 jih je po poročilu dotične vladne komisije 4000 pomrlo. Drugih 4000 jih je v Rusiji, ki se bodo morda tajno kot komunistični agitatorji začeli vračati v domovino, če jim bo kazalo. Nadaljnih 8000 je še vedno v Franciji. Okrog 550 jih ima Mehika. Od ostalih 2000 so pa, kot pravi poročevalec, namenoma uničili vse listine, da zabrišejo vsako sled, odkod in čigavi so. Anglija je to stvar boljše uredila. Tamkajšnji katoličani so se pravočasno pobrigali, da pridejo katoliški otroci skupaj v katoliške kolonije in katoliške roke, ki jih bodo v katoliškem duhu vzgajale.

Jako dobra primera.

Jezuit Edvard Heffron je maturantom neke srednje šole v Ameriki dejal: Kljub temu, da je danes večino krščanskega sveta zajela vojna, ki lahko postane še v širšem pomenu svetovna kot zadnja, je civiliziran svet še vedno podoben noju, ki preko puščavskega peska zasledovan od sovražnika glavo v pesek vtakne in se čuti varnega. Kajpada se to pravi zatisniti oči pred bližajočo se nevarnostjo, ne pa je odstraniti. To je pa isto kot samega sebe za nos voditi. Rešitev krščanskega sveta je v: Kvišku srca! Kadar bo mogel po

pravici reči: Jih imamo pri Bogu, bo njegovega rešenja dan.

Ali je še kaka taka?

V hiralnici ameriškega mesta Toledo, O., ki jo vodijo »Sestre ubožcev«, že 30 let živi gospodična Luiza Steuber. Devet let je hroma. V vozničku jo vozijo sem in tja. Sicer pozna prav za prav samo eno pot v kapelo. Zjutraj jo peljejo k sv. maši, potem pa tam razen obeda in večerje ves dan premoli. Do 25 rožnih vencev na dan zmoli. Vse pa daruje po namenih sester, ki tako lepo zanjo skrbe.

Redek slučaj.

Za prvega škofa novo ustanovljene škofije v Gallup v Novi Mehiki, ki spada k Združenim državam Severne Amerike, je bil imenovan ameriški frančiškan p. Bernard T. Espelange, iz provincije Najsvetejšega imena. To ni nič posebnega. Redko je, da je to že drugi rodnin in redovni brat, ki je postal škof. Njegov starejši brat Silvester je nekaj let frančiškanski škof in apostolski vikar v Wuchangu na Kitajskem. Kakor berem, bo on prišel s Kitajskega, da posveti svojega brata v škofa. Posvečenje se bo vršilo v Cincinnati O., kjer sta doma. Škofija Gallup, ki je bila odcepljena od nadškofije Santa Fe, bo, čeprav misijonska, redna škofija in p. Bernard Espelange redni škof. Njegove ovčice bodo pa izvečine Indijance med katerimi je že do zdaj dolgo leta misijonaril.

Sigrid Undset na begu.

Ta slovita norveška pisateljica, konvertitinja, je bila slučajno v glavnem mestu dežele, Oslo, ko so gosposade nemške čete. Ko je šla zjutraj v cerkev, so nemški bombniki brneli nad mestom. S prvim vlakom se je odpeljala domov v Lillenhammer, zunaj na deželi k svojim trem otrokom. Kajti čez dan je skrbna mati gospodinja, ponoči pa bere in piše. Starejši sin je bil poklican pod

orožje in je kmalu padel, najmlajši pa se je javil za ambulanco. Ker tudi doma ni več varna, je kljub nevarnosti zbežala na Švedsko. Zdaj je pa odšla v Ameriko na predavateljsko potovanje.

Političen konvertit.

Ko je bil g. Klavdij G. Bowers še ameriški poslanik v Španiji, med rdečim režimom, je bil njegov vnet zagovornik. Zdaj je poslanik v južno-ameriški državi Chile in vse drugačnih misli. Ob priliki neke proslave v čast Piju XII. na katoliškem vseučilišču v Santiago, je bil glavni govornik. Papeštvo je proslavljal kot edini svetilnik v črnih dneh, ki jih ima človeštvo po Kristusu že toliko za seboj. O Piju XII. pa je dejal: »Sreča je, da sedi v teh burnih dneh, ko imajo sproščene strasti besedo, na Petrovem stolu mož, velik ljubitelj človečanstva, dozorel državnik, vzoren diplomat, v katerem sta, kar je tako redko duh in srce v najlepší zvezi in soglasju.«

Grobokopi Francije.

Trije so kopali grob tako ponosni Franciji. Framasonerija, ki jo je že dolgo držala v kleščah in ji zlomila hrbtnico življenjske sile, versko-moralno moč. Bela kuga, njena hčerka, ki je bolj polnila rakve kot zibelke, zato v času sile ni mogla vzdržati sovražnega navala. Pa peta kolona internacionalnih rdečih, ki je bila v Franciji močnejša kot kjer koli. Veščaki pravijo, da je bilo v delavskih, udruženjih dva milijona komunistov, kar pomeni skoraj prav toliko vojakov. Bog daj, da bi ta »prvorojenka Cerkve« pomlajena vstala iz groba.

Ki nam poživi vero!

Pirčeva misijonska poročila berem. V enem stoji tole: »Skoraj dnevno imam dokaj spovedovanja. Toda radi pomanjkanja grehov le redko podelim sv. odvezo. Kajti večina živi še v krstni nedolžnosti in je tako nežnovestna, da smatra za velik greh, če se pozabi pokrižati

preden kak krompir poje in se tega s solzami obtoži ter prosi za veliko pokoro. Pogosto se čudim, ko med 20 do 30 cvetočimi doraslimi mladenci komaj na katerega naletim, ki bi se kaj pregrešil, medtem ko je med belimi ravno narobe.« Da, ko človek moralo belih, v katoliški veri rojenih in vzgojenih primerja s tako moralo novokrščenih Indijancev, mu pač iz srca privre prošnja: Ki nam poživi vero!

Lepa zamisel.

V Franciškovi domovini Umbriji se je rodila lepa zamisel zgraditi dom za matere in sestre rajnih duhovnikov. Čudno, da kdo že prej ni prišel na to misel. Koliko mater je vse žrtvovalo, da so zredile sina duhovnika in sebi pripravile na stara leta toplejši in svetlejši kot pri njem, kot bi ga morda imele doma pri mladih. In koliko sestra duhovnikov se je odpovedalo možitvi, da bi bile svojim bratom duhovnikom v potrežbo in oporo. Dokler je bil sin, brat duhovnik v službi in dela zmogel, so vsi skupaj lepo živeli nekako evangeljsko komunistično življenje. Vse jim je bilo skupno. Pa je smrt ugrabila sina, brata duhovnika, reditelja te božje družine. Njegova mati in sestra naenkrat ne vedo, kaj in kam. Premožnja ni pustil, kako si ga bo neki z današnjo plačo pridobil. Plačeval jih kot domačih ni. Tako so take često prave reve. Prav za prav bi morala vsaka škofija imeti eno zavetišče za take. Gotovo ne bi bilo prazno. Pa tudi podpornikov, zlasti iz duhovskih krogov bi mu ne manjkalo.

Bolniško romanje v Loretto.

Iz Rima poročajo, da se je letošnja bolniškega romanja v Loretto udeležilo 270 bolnikov. Dva izmed njih sta čudežno ozdravela. To sta bila neka Angela Marija Sclanzero, ki ji je rasla goba v možganih in je ogrožala tudi njen vid. Drugi je bil Francesco Moro, ki je imel pljučno jetiko. Tako Marija svojim bednim otrokom še vedno čudežno pomaga.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

VLADIMIR TOMINEC:

Kaj naj napravim, da bom, ko pride čas, v redu prejemal(a) stalni mesečni znesek?

Pri Podpornem odseku je upravičen član ali članica do stalnega mesečnega zneska, ko dopolni starost 60 let, odnosno kadar postane bodisi radi bolezn, bodisi radi starosti tako oslavljen, da ne more več opravljati svojega posla, to je, da si ne more več s svojimi rokami služiti vsakdanjega kruha. V nadaljnjem članku ne bomo več omenjali člana in članico posebej, ampak vedno samo člana, ker kar velja za člana, velja tudi za članico.

Kadar dopolni torej član 60. leto starosti, lahko začne dobivati stalni mesečni znesek, lahko pa še nadalje plačuje mesečne prispevke, če se čuti dovolj krepkega in zdravega, da opravlja vsakdanje posle ter si s tem zvišuje stalni mesečni znesek. Lahko pa pride v pisarno Podpornega odseka ali pa pošlje na naš naslov polico, s katero smo mu mi potrdili, da je vpisan v našem odseku, ter izrazi željo, da bi rad prejemal stalni mesečni znesek. Potem se nadaljuje delo v pisarni. Najprej se pregleda v pristopni izjavi, če odgovarjajo podatki rojstva, če je član res dopolnil 60. leto starosti, in obe kartoteki, če je bil vsaj 5 let član Podpornega odseka. Seveda ne zadostuje samo to, da je bil 5 let član Podpornega odseka, ampak je moral za teh 5 let plačati tudi mesečne prispevke. Ko je to ugotovljeno, upravni odbor samo formalno sklepa o upravičenosti prejemanja stalnega mesečnega zneska. Če je izpolnil vse preje navedene pogoje, tedaj upravni odbor brez nadaljnje odobri izplačevanje stalnega mesečnega zneska. V pisarni se nato izstavi polica o stalnem mesečnem znesku in sicer v dvojniku. Ta polica vsebuje vse podatke rojstva, stanu in stanovanja člana, prav tako pa tudi podatke, koliko je član vplačal skupno v Podporni odsek in koliko bo prejemal mesečno od Podpornega odseka. Prvi del te police podpišeta dva člana upravnega odbora, drugi del pa podpiše član in ga mora vrniti Podpornemu odseku. Ko vrne član drugi del police Podpornemu odseku, bodisi sam osebno, bodisi po pošti, tedaj mora izpolniti tudi posebno tiskovino s svojim natančnim naslovom, kam naj se mu nakazuje stalni mesečni znesek. Seveda mora biti naslov zelo natančno spisana, ker nam sicer poštna uprava takoj vrne neizplačan znesek, če naslovnika ne more najti.

Oni pa, kateri oslabe, bodisi radi bolezn ali pa radi starosti pred dopolnjenim 60. letom, morajo iti k zdravniku, toda z našo tiskovino, ki jo je izdal Podporni odsek. V tej tiskovini — bolje rečeno v tem zdravniškem spričevalu — je namreč nekaj vprašanj, na katere mora zdravnik odgovoriti, katerih pa v uradnih tiskovinah ni. Ko prejme pisarna to zdravniško spričevalo izpopolnjeno in potrjeno od zdravnika, se začne isto pisarniško poslovanje, kakor je bilo že zgoraj opisano.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

Fr. Ksaverij Zalar, O. F. M. — Vič. Dne 21. jul. t. l. je v ljubljanski bolnici končal svoje zemeljsko življenje č. br. Ksaverij Zalar. O njem moremo reči s svetim pismom, da »je zgodaj končal (namreč v serafinskem redu), pa je izpolnil veliko let«. Rodil se je 3. okt. 1891 v št. Vidu n. Cerkn.; pred 3 leti pa je vstopil v I. frančiškanski red kot ponižen brat laik. V letu preizkušnje je pokazal svojo občudovanja vredno ponižnost in junaško potrpežljivost, ko je skoraj 2 leti opravljal službo bolniškega strežnika pri † p. Mateju, ki si v svoji bolezni ni mogel sam popolnoma nič pomagati. Ves ta čas je skrbel zanj, kakor skrbi ljubeča mati za svoje negodno dete. Kmalu po smrti p. Mateja so ga predstojniki poslali iz Kamnika na Vič, odkoder bi moral letos iti v Novo Štifo. Toda prej je moral na orožne vaje, kjer ga je zadela smrtonosna kap; pokopan je med sobrati na viškem pokopališču. Počivaj v miru, predragi sobrat, in spominjaj se nas, ki pričakujemo prihod Gospodov.

Fr. Andrej Prelec, O. F. M. — Brežice. V frančiškanskem samostanu v Brezicah je umrl dne 30. septembra fr. Andrej Prelec. Dočakal je 77 let svojega življenja. Doma je bil iz Lokev na Primorskem. V frančiškanskem redu je živel nad 50 let in je v raznih naših postojankah opravljal službo samostanskega čevljarja. Naj v miru počiva!

Fr. Ernest Gorkič, O. F. M. — Brezje. Dne 31. oktobra je umrl pri Mariji Pomagaj na Brezjah fr. Ernest Gorkič. Bil je najstarejši samostanski brat v naši slovenski provinciji. Ako bi še dva meseca živel, bi stopil že v 90. leto. Tudi fr. Ernest je bil iz zasedenega ozemlja. Rojen je bil v Vertobji pri Gorici. Bil je izredno dober in vesten redovnik. Opravljal je službo samostanskega vrtnarja. Do svetovne vojne je bil v Gorici, po prevratu pa je bil nastavljen na Brezjah, kjer ga je zdaj poiskala sestra smrt. R. I. P.

DAROVI

Za tiskarno: 100 din: Plankl Franc, Vitanje; **po 50 din:** Neimenovana, Don Janež, župnik; **40 din:** Neimenovana; **30 din:** Mlakar M.; **20 din:** Neimenovana; **po 10 din:** Lampreht Marija, Pretnar Terezija; **po 5 din:** Hager Rina, Udovič Ana, Umek Antonija; **2 din:** Keršen Ana.

Za frančiškanske misijone: 1000 din: Galun Antonija, Maribor; **200 din:** Galun Antonija za odkup otroka na ime Jožef in Marija; **po 100 din:** Neimenovana v Lj. za krst poganskega otroka na ime Jožef (po fr. Petru), Neimenovana v Mariboru; **50 din:** Neimenovana; **30 din:** Neimenovana; **12 din:** Dr. Grafenauer Ivan; **10 din:** Neimenovana; **9 din:** Neimenovana.

V vsako družino sliko Marije Pomagaj!

Vojni časi nas stiskajo. Srca ljudi se vroče obračajo na Boga s prošnjo za mir. Še bolj zaupno gre naša prošnja k njej, ki je naša mati — Marija, ki je pomočnica vseh stiskanih, naših prošenj ne bo zavrgla. Pred njeno sliko bi se naj zbirala v teh hudih časih vsaka družina. Posebno sedaj imamo priliko, da si to njeno sliko omislimo, ko je Jugoslovanska tiskarna založila sliko Marije Pomagaj z Brezji. Slika je veren posnetek prave milostne podobe. Vsaka krščanska družina bi jo morala imeti; še bolj pa vsaka tretjeredna družina. Sliko si je omislilo vodstvo Marijinih družb v Ljubljani in jo zelo toplo priporočamo. V vsako tretjeredno družino Marijo z Brezji! Sliko boste lahko dobili v župnem uradu.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.